

GHEORGHE GAVRILĂ COPIL

DECEBAL SAU DACIA ETERNĂ

Ediția I și ediția a II-a
Editura Majadahonda, București, 1996
Prezentăm textul pentru ediția a III-a revăzută

Cuvânt spre luare aminte

Nu se poate! Dumnezeu sfânt, partea din Sfânta Liturghie, intitulată ***Pe tine Doamne Te laudăm***, este parte din Sfânta Liturghie strămoșească, dacică, în limba noastră maternă, în latina scrisă, ***Te Deum***, răspândit în toate bisericile Daciei secolului al IV-lea. Și deși ierarhia bisericii știe, poporul român habar nu are și nici puhoiul de intelectuali români. Și ne strigă ungurii și slavii că unde am fost noi în mileniul întâi. Iar ierarhia bisericii noastre nu a păstrat rugăciunea ***Te Deum***, în original, nici în Sfânta Liturghie și nici în manualele școlare. În textul latin se văd ca într-o oglindă, atât limba română literară de azi, cât și aspectul ei vorbit, popular. În cartea mea, *Deceneu*, apărută în 1995, îngemănată în spirit cu cea de față, cititorul va găsi destule exemple elocvente.

Cine are interesul să nu avem conștiința continuității noastre de limbă și etnie? Iar acest text sacru, alcătuit de Sfântul episcop dac Niceta de Remesiana, este parte constitutivă nu numai în Liturghia Ortodoxă în limba română, ci este cântat și de catolici și de luterani. Și bietul popor român nu știe ce rugăciune a dăruit întregii lumi creștine! Dar unde a existat un ***Te Deum***, păstrat până azi, nu mai există, în cultura scrisă dacică și alte creații? Nu cumva nici ele nu sunt în manualele școlare și universitare, în limba literară de atunci și în cea de azi, din aceleași motive oculte!

Gheorghe Gavrilă Copil

- ***Dacii nu au fost învinși de către romani?***
- ***Nu ! Învinși sunt cei care-ncetează lupta !***

– *Vreau să mă întorc la viață. Sunt Decebal. Unii scriitori știu. Și preoții. Și unii ofițeri, de la serviciile secrete. Dar și alți oameni. Scriitorii în primul rând. Ei știu că adesea își scriu unele opere prin spiritul unor scriitori de dinaintea lor. Și totuși, încă nici unul nu și-a dedicat opera scriitorului care l-a ajutat să-și scrie cartea, ba mai mult, i-a dictat-o. Se întâmplă și așa. Au conlucrat. Autorul principal nefiind cel în viață, ci celălalt, din cealaltă viață. Din care vin și eu, Decebal, în gândurile unor strănepoți. Și nu au răbdare să mă asculte. Eu nu vreau să-mi dedice nici o operă. Sunt ale lor, ad integrum. Nu dedicații doresc. Ce doresc e simplu. Să-i ajut să ne înălțăm neamul pe platourile spirituale, acolo unde vine și cerul. Acolo unde este și cerul!*

– *Nu-i adevărat, Decebale. Vreau să stăm de vorbă. Treci în mijlocul plaiului spiritual, în zidirea nepieritoare a raiului, să te văd mai bine și să te aud.*

- *Așa am să fac.*
- *Tulburător de bine te văd. Și te aud.*
- *Nu se poate.*
- *Ba se poate. Și nu mă amăgesc.*
- *Știu. Te aud și eu perfect.*
- *Atunci să-i dăm drumul.*
- *Așa vom face. Îți propun un lucru. Treci tu dincoace, la noi dacii, bunii tăi de demult. E mai simplu decât să trecem noi în mintea, gândurile și imaginația ta.*
- *Ar fi altfel decât a fost până acum.*
- *Așa e. Noi veneam în sinea voastră și voi scriați, sau vă gândeați la noi. Dar acum îndrăznesc a te invita aici.*
- *Cu scrisul cum rămâne!*
- *Cum vei fi în stare. Vino tu în sinea noastră, în vremea noastră și vei ști totul, vei privi prin ochii noștri, vei fi în gândurile noastre, în suferințele noastre, în tainele noastre. Vei fi aici, atunci, deplin.*
- *Dar aici, cum voi fi?*
- *Cum ești.*
- *Am pus o întrebare nelalocul ei. Mi-o retrag.*
- *Atunci vino.*

De sub sprâncenele lui Decebal lumina ochilor sclipi a încântare și mulțumire. Și repede strivi mulțumirea. Nu își îngăduie asemenea lux. Numai eu eram înmărmurit de ceea ce vedeam. Eram sus pe platoul unui munte. Și toți munții din jur aveau platouri. Li s-au luat piscurile și, domesticiți, li s-au lăsat plaiurile, că sus pe plai ne aflăm. Și câtă strălucire. Ce gust! Și toate, cu înaltă știință făcute. Nu se poate! Unde sunt? De la ce înălțime, din cer, se vede ceea de eu văd de aproape, înmărmurit, uluit! Roca de mică. Întregul munte? Aici sus, alei de mică strălucitoare? Alei pe care nu umblă nimeni? Alei? Nu tocmai. Un dreptunghi uriaș. În mijloc un cerc plin, lumină fluidă. Pare vie. Și nu îți orbește privirea. Și nu te arde, când te apropii. Pe cine așteaptă?

Decebal cobora la pas, pe un drum tăiat în munte, apoi îl părăsi. Trecu pe niște trepte de marmură, încadrate de balustradă. O nouă terasă. Câțiva călugări daci, în pridvorul unui sanctuar. Aici, în afară de preoții daci și de rege, nu avea voie să vină nimeni. Se vedeau alte și alte terase. Până jos în vale. Și pe toate, doar preoții călugări, cu ierarhii lor, cu rosturile lor prea bine știute de poporul dac. Numai că rânduiala era rânduială. Pe acest munte trăiau, de veghe, doar preoții. Așteptau pe cineva. Așteptau să vină. Îi așteptau.

Decebal coborâse la a treia terasă. Tocmai urca un alai de preoți în frunte cu Marele Preot Vezina. Se îmbrățișară. Apoi privirile li se întâlniră.

- *Se văd. Sunt departe?*
- *Nu.*
- *Când vor sosi?*
- *Peste două mii cinci sute de ani.*

Decebal ajunsese jos, la baza muntelui. Porni pe drumul de lângă firul apei. De la o vreme ajunsese la străji, care la orice se aşteptau, dar să-şi vadă regele, răsărit ca din pământ, nu.

– *Mă răscoli un dor după feciorii plecați, pe mărgelile miilor de ani, în cele depărtări, pe aripile universului. Și de mii de ani se văd. Sensorii din Muntele Sfânt arată că șiragul mileniilor e pe sfârșite și peste două mii cinci sute de ani feciorii noștri, vor fi iar pe pământ. Au cu ei o taină mare, care i-a dus și care îi aduce. Taină ce leagă cerul și pământul, stelele și vântul, sângele și apa. Taina spiritului o află, cei care o citesc cu privirile spiritului.*

Decebal se opri și se întoarse spre Muntele Sacru. L-am simțit, l-am înțeles, l-am pătruns așa cum e, un vultur, plin de tandrețe, dar pe care nu și-o arăta niciodată. Un dor răscolitor porni spre flăcării plecați pe șiragul de milenii, pe aripile universului. Și în plai de dor, iubirile dor de iubire, plai de dor și de-ntâlnire. Da, i-a întâlnit și el știa că i-a întâlnit. Și dorul l-a potopit și a strigat. Și glasul lui Decebal săgetă valea și munții, cu un strigăt prelung, sfâșiat de dor, un strigăt prelung, puternic, cu gândul la cei ce vor veni peste două milenii și jumătate: *Flăcării taichii!* Gărzile personale, nu spre a-l păzi de cineva, deoarece toți dacii îl păzeau, ci pentru a-i executa poruncile, se apropiară valuri-valuri, din toate părțile. Decebal, înainte de a urca în Muntele Sfânt, ceruse să fie lăsat singur. Și cum nu mai dăduse o altă poruncă, îl lăsară singur cu gândurile sale. Parcă aveau aripi. Și peste stânci săreau și pe versanții abrupti, ca niște ziduri de cetate, își dădură drumul. Coborau ca fulgerele. Nimic, nici moartea nu le-ar fi clintit decizia de a-și urma drumul spre rege. Ca vulturii în picaj. La asemenea strigăt se frângeau brațe, se tăiau culoare în potrivnici, cu viteză năucitoare, pentru cei ce li se nimereau în cale. Opincile parcă nu atingeau pământul. Pe deasupra apelor verzi, de iarbă. Se încolonară de o parte și de alta și în urmă. Un triunghi de energie, focalizat în Decebal. Cine ar fi stat în fața regelui ar fi fost pulverizat. Mi-am găsit echilibrul, în spirit, în energie. Acum eram în stare să ajung departe, să mă conectez în comunicare informațională directă, cu orice sursă aş fi dorit, de pe întregul teritoriu al Daciei. Nu aflasem până acum că regii daci știau să comunice prin gând cu centrele religioase și de comandă, că una erau. Porunci alarmă la Sarmizegetusa, drum de mers de două șiraguri de zile. Vedeam și știam ce se întâmplă la Sarmizegetusa. Eram și la Sarmizegetusa, și-n mintea generalului comandant al cetății regale. Acesta, ca la comandă, se trezi dintr-o ațipeală, își încinse chimirul și țâșnind afară, străfulgeră văzduhul cu vocea sa: *Feciorii mei!* Și de peste tot, răsăriră comandantii militari. Străjile îi alertară. Se prezentară în fața sa, ca la alarmă.

– *Sunteți consemnați un șirag de zile, la lucru, alături de tăietorii de piatră și de ziditorii murului dacic. La tăiat și la ridicarea fortificațiilor Daciei.*

Marii comandanți, unii destul de tineri, alții cu părul alb, i se supuseră. Generalul comandant al cetății regale era la jumătatea vieții. Hotărîse Decebal să întinerească acest punct de comandă și așa a fost, precum s-a mișcat gândul. Generalul rostise cuvintele și așa a fost, precum a spus. Gândurile comandanților și ajunseseră la locul de muncă! Și comandanții înaintau cu sârg pe covorul de gând, gata cu toată ființa lor să se pună pe lucru, cu întreaga forță și hărnicie, ca lucrători de rând. O înviorare și o decizie teribilă îi cabrară pe miile de daci, care lucrau ca la

asaltul unei cetăți. Se lucra pe viață și pe moarte. Se lupta, nu se lucra. Iar Decebal, mulțumit, privi în jur, adulmecând aerul, după seva gorunilor și paltinilor și aninilor, după vulturii cerului, după izvoarele cele minunate și pâraurile spre care se îndreptau viețuitoarele pădurilor, să bea apă. Apoi se mai întoarse o dată, în sinea sa, spre feciorii cerurilor, ce vor veni peste două mii și cinci sute de ani și le zise: *Flăcăii taichii, aici vom fi, acasă, noi, părinții voștri și vă vom aștepta cum se cuvine.* Își mută gândul asupra unui călugăr dac, ce stătea în apropierea sa. Acesta tresări, atins de dorința lui Decebal.

– *Părinte, gata. Eu voi coborî în locuința lui Zalmoxe, din Cununa Zeilor. Voi ajunge acolo într-un șirag de zile.*

Călugărul îi răspunse în gând, fără să miște buzele: *Se poate. Regele, prin graiul buzelor: Mulțumesc, părinte, pentru întărire. Așa va fi.* Călugărul îi vorbi prin graiul cel etern viu, fără să miște buzele: *Iar Marele Preot Vezina va intra de-ndată, pe drumul ascuns, neumblat decât de picioarele Marilor Preoți, în culoarele din inima muntelui, de sub Peștera Sanctuar. Va coborî de-ndată. Pe viață și pe moarte, înforțându-ne în post deplin, fără nici un fel de aliment, trei șiraguri de zile, unul cât vei fi pe drum, unul cât vei sta în locuința subpământeană a lui Zamolxe și unul, cât vei pluti cu spiritul peste apele codrilor Sarmizegetusei, peste zecile de kilometri de fortificații de pe dealuri și munți. Un șirag de șapte zile, un șirag de șapte zile, un șirag de șapte zile până-n ochiul de lumină. Să se reverse energiile peste constructori. Să dublezi unele fortificații, cu altele mai trainice. Flăcăii noștri trebuie să ne găsească. **Trebuie. Trebuie.** Altfel, durere. Ptiu, satano! Eu voi rămâne patru șiraguri de zile, hrănindu-mă doar cu apă, spre bucuria flăcăilor noștri de pe aripile universului. **Altfel, nu există.** Mai bine mor, nimicind pe **altfel** și renăscându-mă în gândurile urmașilor, ca forță, fără cuvântul **altfel**. Ca să fie cine să îi primească pe flăcăii ce se întorc. Cine să-i primească? Cine i-a născut! Și ploaia cea de taină să se reverse peste sufletele bunilor și străbunilor, că toți vom fi de față. Și flăcăii noștri, în sprijinul nostru, ca niște altoi. Un pom mare, rotat, de spirit, neamul dacic.*

Și așa mergeau împreună, regele Decebal și un călugăr călător cu mintea în nori, pe platourile cele spirituale, unde neamul dacic se-ntâlnește cu cerul. Și arar graia regele Decebal, cu graiul buzelor, către călugăr. La fel și călugărul. Dar rămânea pe lângă rege, până era schimbat din porunca Marelui Preot. Iar Decebal își vedea de ale sale ca și cum nu ar fi fost însoțit. Și regele, oricând voia, îl trimitea de lângă el. Dar nu peste multă vreme, apărea alt călugăr și, ca și cum nu ar fost cu trupul pe pământ, mergea în apropierea regelui. Și regele dădea a zâmbire în sinea lui, cât de repede apărea un alt călugăr. Și mai mult se-nforța pentru patria lui! Și mai multă fericire îi ploua în suflet, de la Zalmoxe și mai mult îi purta gândul spre flăcăii cerului. Și punea biciul pe sine și se ostenea ca un ostaș de rând. Ajuns la tăietorii de piatră, își aruncă pieptarul regal și cămașa de pe el și se osteni până seara cu tăietorii de piatră, cerând pentru el doar apă și pentru ceilalți lucrători, vin bun. Și dimineața a fost primul cu căruța de pământ la zidul dacic. Și monta bârnele de stejar, în marile pietre coplitate și scobite perfect, pentru bârna de legătură. Lucru temeinic, de nedărâmat. Și sus, deasupra zidurilor, umblau călăreții și căruțele. Și se dormea și se trăia. *Vulturii taichii, de pe pământ și din cer, îi trecu un gând prin minte.* Apoi se certă, aspru: *Hei, Decebale, ai timp să te gândești, la una, la alta, iar zidurile*

pământești nu sunt gata. S-au prăbușit de atâtea ori. Dacă ar fi fost timpul reîntoarcerii feciorilor din cer și nu ne-ar fi găsit pe noi?! Și iar, de o mie și mai bine de ani construim, din nou, peste vechile temelii. Toți vor ca feciorii noștri să fie ai lor! De fapt să-i captureze! Să-i jefuiască! Îi vor omori. Ei sunt atât de buni, deplin îndumnezeiți! Nu știu, au uitat de mult răutățile pământești, câte or fi fost atunci pe pământ. Sunt numai dor și iubire. Ploaie de dor și iubire peste osemintele părinților, fraților, prietenilor, în mijlocul cărora au crescut pe pământ. Și toți îi așteaptă, aici în sinea noastră, a celor ce suntem acum, în viața aceasta. Sensorii lor sunt corespondenți cu sensorii din noi. Aterizarea le este asigurată în orice condiții. Ferească totuși, Dumnezeu, de un accident. Și tot sunt salvați, ca spirit, în spiritul nostru, apoi, noi, într-un șirag de ani suntem în stare, pe pământ, cu gândurile lor în noi, să refacem o parte din pierderile tehnice. Or, desigur, potrivit, orice ne-ar îngădui, doar așa ceva nu. Iar dacă totul se desfășoară bine, îi așteptăm pe pământ, pe sfinții noștri, îi vom aștepta, case noi de iubire și dor. Alții pândesc, pentru a-i captura, cu sălbăticia specifică piraților. Iar ei sunt gata să sufere și răstignirea, din prea multa lor iubire. Nici nu există altă cale pentru a salva, pentru a elibera omenirea din hruba în care s-a prăbușit și trăiește. Și iar, iubirea, medicament în sinea oamenilor, prin șirag de milenii. Mereu, jertfirea celor sfinți. Ei înșiși, din iubire, acceptă zguduitorul chinuri ale iubirii. Închipuiți-vă, copiii răstigniți de părinți! Iar copiii se zbuciumă în chinurile morții, în nevinovăția lor îngerească, privind uluiți la proprii lor părinți. Așa ceva și cu mult mai zguduitor se va întâmpla. Și ce știu ei întrece orice închipuire. Dacă tot ce am făcut noi aici, aceste castele fortificate, pe platouri, retezând coastele și vârful munților și transformându-le în terase fortificate și tot așa pe șaptezeci și doi de kilometri, întrece puterea de imaginație a strănepoților noștri, de la începutul celui de al treilea mileniu, dar ce știu fiii ce se reîntorc peste două mii cinci sute de ani, pe aripile cerului?! Cu atât mai mult se întrece orice închipuire! Ce știu, de când au plecat și noi nu mai știm, că a trebuit să reluăm civilizația speciei umane de la început! Și ce știu din ce nu știau nici părinții lor și strămoșii noștri, care i-au trimis pe aripa universului! Au călătorit o vreme cu îngerii lumii celeilalte. Aici este marea căutare, în a dibui cărările ascunse, de a trece prin locurile blocate, de acces, spre dincolo. Pe acestea le vânează dumnealor, pentru a deschide culoarele, ca niște pirați, să debordeze dincolo, de unde plouă cu iubirea. Dar de unde au fost alunga-i. Ei știu atât de multe, de dincolo, fiind ei înșiși parte lucrătoare la marile opere ale cerului. La înțelenirea lumii noastre. Noi înșine, oamenii, fiind făcături din stropi de lumină de dincolo. Și pregătesc un război. Nu suportă starea lor de învinși. Frații lor, arhanghelii și îngerii, de dincolo, au rămas și în locurile alungaților. De aici ură, de acolo iubire. Iar flăcăii noștri se întorc cu iubire și dor. Cu **Tinerețea fără bătrânețe și Viața fără de moarte**. Iată taina cea mare a iubirii și a dorului, de-a împărtăși iubirea. Ei vin la noi, la părinții lor. Iar noi, îi așteptăm sau nu?! Iar dacă nu vom fi noi, alții, de bună seamă, îi vor răstigni. Doar omul a mai fost în stare, de cea mai zguduitoare crucificare. Venise aici, pe pământ, sub chipul nostru. Chiar.. chiar... chiar.. Cum să-i spun? Cum să-i spun? Zalmoxe, cum să-i spun?! Au venit niște mesageri, aici, la mine. Fugiți de sub stăpânirea romanilor. Cu ceva cuvinte despre carele de foc ce au coborât pe pământ și au plecat. Cu ceva, dar tare nelămurit. Nici

nu știu cât să-i cred. Dacă nu cumva printre ei vor fi și iscoade romane. Romanii! Oh, Zalmoxe! Au pornit spre noi cu tot ce au fost în stare să adune, din lumea aceasta, ca armată. Dacă ne frâng, vor penetra în mințile urmașilor și nu noi, ci ei din noi, îi vor aștepta pe flăcăii noștri. După romani vor veni alte neamuri, la pradă, să nu ne ridicăm, iar, la lumină. Orice, numai să nu ne ridicăm. Demult de tot fost-am loviți de potrivnici. După ce au plecat flăcăii noștri pe aripile universului. Fiii celui viclean au lovit. Să fie stăpânii lumii acesteia. De-a călare peste neamuri. Și s-au surpat și ei și toate neamurile. S-a surpat civilizația speciei umane. Civilizația tehnică, fără iubire cerească, e nu nimic. Acum iar au avans tehnologic, minus Lumina Lină, moștenirea din cealaltă lume. Lumina Lină se păstrează în adâncimile din noi, în cetățil;e cele ascunse, la care n-au și nu pot avea acces. În acea Lumină Lină sunt senzorii de recunoaștere cu flăcăii noștri. Legăturile cu acea Lumina Lină, din adâncurile noastre, vor încerca să le izoleze, întrerupând legăturile dintre ea și minte, dintre ea și conștiința de sine a fiecărui dac, dintre ea și viața cea de toate zilele. O bătălie planetară. Peste tot în lume, unde se află această Lumină Lină, sau unde poate să se înțelească, atacul lor se declanșează. Au acoperit întreaga planetă cu obiceiuri care se opun Luminii Line. Ce urmează este ușor de presupus. Dacă legăturile cu Lumina Lină, din adâncimile de nepătruns ale ființei omenești, nu sunt întrerupte față de conștiința activă din ființa umană, atunci neputința potrivnicilor este învederată, indiferent de forța lor tehnologică dominatoare. Indiferent de atacurile lor, pentru a întrerupe aceste legături. Când conștiința de sine se ține tare, ființa umană este deplin apărată și legăturile cu flăcăii noștri, ce se întorc, sunt de neatins. Sunt niște legi, pe care potrivnicii le știu, de aceea evită, cu toată forța vicleniei, să fie aduși în situația de a se lovi de ele. Au învățat, știu și lecția zădărniceii uciderii ființei umane, pentru a scoate din circuitul vieții, ideile înalte, generoase, divine. Mai avem până la marea întâlnire două mii cinci sute de ani. Puțin timp. Mult a fost, puțin a rămas.

Decebal, în crugul zilei, plăcut înviorat de istovitoare muncă la fortificații, se întoarse spre călugăr și-i rosti cu graiul buzelor:

– Părinte, regele îți spune să te retragi în cele ale Sanctuarului.

– În ele sunt, îi răspunse călugărul, tot cu glasul buzelor, și tot în ele mă retrag, sub ascultarea lui Zalmoxe.

Călugărul, fără a mai spune un cuvânt, se îndepărtă, mergând parcă pe ape, așa de lin și de repede îl purtau pașii. Cuvintele: „**Sub ascultarea lui Zalmoxe**“ rămăseseră în mintea lui Decebal. Acesta luă de îndată o hotărâre. Ceru să fie pregătită apa pentru îmbăiere și să-i fie aduse straie noi din in și cânepă, fără nici un fir de cusătură de altă culoare. *Să scrie direct, Zalmoxe, pe inima mea, voia Sa, zise regele, în gând, rugăciunea.*

Nici brâu nu-l încingea, nici legături de încălțăminte. Cizme ușoare, cu tureac scurt. *Să mă lege Zalmoxe, cu curele, să nu pot merge decât pe drumurile Luminii Line, se rugă mai departe, în sinea sa, regele. Să mă încingă Zalmoxe cu puterea sa, ca toată viața să mi-o aștern, pentru marea întâlnire. Își așeză pileul alb, pe cap. Păzește, Zalmoxe, mintea mea, de gândurile vicleanului.* Semnalul era dat, de mare primejdie pentru întreaga Dacie. Generalii și corpul de gardă aruncară armele și-l urmară într-o tăcere desăvârșită. Vestea se răspândi ca fulgerul la Marele Preot

Vezina și în toată Dacia. Regele a hotărât să coboare în locuința lui Zalmoxe, timp de trei săptămâni. Locuință mai mare decât orice sanctuar de piatră și marmură, făcut de mâna omenească, pe suprafața pământului Daciei. Acolo, în adânc, s-a despărțit de lume Marele Preot și Rege Zalmoxe, dând un banchet pentru generali și oșteni, adevărată nuntă regală. Apoi, s-a mutat în adânc, de bună voie, spre uluirea tuturor. În adânc de lumină. Iar cine coboară după el, acvolo, găsește lumină și apă. Și nimeni nu se va apropia de gura subpământului, trei săptămâni. Nimeni, chiar de s-ar auzi glăsuind crengile pădurilor, cu glasul regelui Decebal, chiar de ar vorbi oile și pruncii din leagăn, cu glasul său. Abia după trei săptămâni vor veni Marele Preot Vezina și cetele de călugări. Toată suflarea preotească, timp de trei săptămâni, coboară, în sinea fiecăruia, în locuința cea mai din adâncuri și trăiesc toți, fericiți, în îndestulare, cu lumină și apă. Acolo, potrivit nu pot ajunge. Călugării din toată Dacia au început coborârea în tainele cele ascunse ale Luminei Line, din adâncul ființei umane, mai târziu, de când le-a ajuns vestea. Vor trăi și ei, tot trei săptămâni, cu lumină și apă. Cu daruri din partea Luminei Line. Cu iubire și dor. Iar toată suflarea dacică, în cutremur, de coborârea în adâncuri a regelui, va posti o zi, două, sau trei, după cum va vrea fiecare. În sinea fiecăruia, e drumul spre adâncimile proprii, spre Sanctuarele Luminei Line.

Departa e taina cea ascunsă, gândi scriitorul. Nepotrivit cuvânt. Nu ascunsă, ci nevăzută aici și văzută dincolo. Aici vedem soarele. Razele soarelui ne mângâie și pătrunde în noi cu totul felul de binefaceri, fiind parte din întreținerea vieții. Omul, planta, peștele, pasărea... O, cât de simplu! Mă și uimesc cât de complicat și insuficient gândim și știm noi, strănepoții dacilor, de pe vremea lui Decebal. Și cât de simplu și la vedere, pe înțelesul tuturor gândeau părinții noștri daci. În lumea cealaltă luminează un alt soare, din care e plămădită lumina minții. Iar lumina minții e cea dintâi, apoi au venit pe lume sorii și stelele. Și nu e întuneric dincolo, pentru că nici nu sunt planete și stele în calea inteligenței vii. Nicăieri căile ei nu sunt blocate. Și nu e întuneric, așa cum e pe planete, în partea lor opusă soarelui. Iar lumina aceea de dincolo, e vie, inteligentă, ea însăși este iubirea și patria iubirii, ea însăși este fericirea și patria fericirii și nemurirea și patria nemuririi. Și are personalitate și personalități. Și celor cărora li s-au deschis porțile, au văzut deplin, în sufletul lor, cu văzul minții, mai limpede și mai expresiv decât cu văzul ochilor, aici, în lumea planetelor înșorite. Uluiți și cutremurați de fericirea ce a irumpt în spiritul lor. Casă plină de lumina soarelui. Suflet plin de Lumina Lină. Ca o Niagară în revărsare în ființa umană. Orbită. Negru, de prea multă lumină. Nu mai vede nimic. Apoi ochiul lăuntric se trezește și omul se vrea năvălit, în continuare, de Niagară. Mereu, mereu, mereu și într-una. Etern. Taina cea de dincolo, atât de aproape, ca lumina zilei în amiază, pe un cer senin. Aproape, în mine. În om. În om. Știu că e vie și bună și sfântă, Niagară de iubire. Iar eu, sub potopul iubirii sale, nu mă satur de iubire. O doresc nețărmurit și o iubesc năprasnic. Și cuvintele nu mai sunt îndestulătoare. Nu mai pot exprima ceea ce există. Sunt mărunte coji pentru zorii ce stropesc genele pământului. Nu mai încap în ele neînceputul. Dar omul, în spirit, înțelege Niagara ce nu încap în cuvinte. Iubirea, iubirea, iubirea. Năvalnică. Niagară fără maluri și lină și tămăduitoare și proptitoare cu fericire. Apoi omul a rămas iar, el, aici, în lumea aceasta în care suntem și o vedem. Și un dor, ca o rază de lumină din nevăzut, a rămas de la om, la

lumea de dincolo. A rămas ceea ce s-a descoperit. Și a înțeles că e mai bine că a rămas aici, în lumea aceasta, decât în cealaltă, spre a fi luptător pentru eliberarea omenirii. Știau dacii destule lucruri, sigure, despre lumea de dincolo, de nu se înfricau de moarte. Nu se înfricau, deci nu puteau fi robiți de nici o amenințare. Că moartea nu vine de la cer, ci de la potrivnici. Nefiindu-le frică, totul trece pe planul spiritual. Din starea spirituală se debarcă pe drumul spre platourile spirituale, spre eterna fericire a întâlnirii cu Lumina Lină. Potrivnicii nu le-au îndoit genunchii nici când au fost copleșiți pe câmpul de luptă. Eternii luptători, eternii eroi. Niciodată scoși din lumea de aici, niciodată acceptând s-o lase potrivnicilor.

Noaptea grea îl țintui, zidindu-l de viu. Groaznic. Să-ți pătrundă întunericul și în ochi. Zidit cu ochii deschiși. Dacii ridicaseră scările de funii și plecaseră, pe un pântec de stâncă terasată, de unde le aruncară, pe partea abruptă a peretelui, jos, peste un mare rug, care mistuia cu foame crengile uscate. Și totul se topi în flacără și jar. Decebal fusese înmormântat.

Șerpii de întuneric se retrăgeau din ochi, unde mijiră câteva pâlپări de zori. Și zidurile de întuneric își pierdură din presiune. Cu mare grijă, pipăind cu tălpile fiecare fărâma de pământ, își așază mai cu îndrăzneală tălpile picioarelor. O părere înșelătoare îi trecu prin față. O fi lumina, o fi închipuirea ei? Așteaptă. De la intrarea subpământeană, în aven, cotind, coborând și iar cotind, lumina își prelinse până la el amăgitoare unduire. Aștepta neclintit ca o stâncă. Ochii distingeau acum drumul luminii, de undeva de la suprafață, spre adâncuri. Nici păsările cerului, nu e tocmai sigur că, după revenirea din cotul coborâtor, din peșteră, se pot înălța pe verticală. Iar dacă nu pot pe verticală în sus, aripile îndoite se-nșurubă pe verticală în jos. Până unde, nimeni nu știe. Între tunelul dintre cer și adânc, o cotitură spre peșteră, îl preluă și îl înghiți pe rege. Înapoi cu neputință. Deasupra, Muntele Cununa Zeilor. Închis bine ca-ntr-un sarcofag. Pe măsura unui rege, al unei mari țări.

Decebal pricepu că e pe teren bun. Se așază și se întinse în uitare de sine, așteptând să i se elibereze sufletul din încătușarea întunericului. Apoi se întoarse, tot culcat, cu spatele spre părerea de lumină, pândind clipa care-i va veni la îndemână, pentru a înainta în întunericul ucigaș. Într-un târziu se ridică și porni cu băgare de seamă, pe lângă peretele peșterii, având grijă să nu se sfâșie nici la umăr, nici la cap, nici la palme. Cineva, abia perceptibil, i se mișcă în suflet. Trebuie să fie Zalmoxe. El, primul, a inaugurat drumul învierii. Moartea? Nu există! Neexistând, nici teama nu există. Cineva iar își făcu prezența simțită. Un fel de mișcare în bobul de grâu. Prelingându-se din pogorre în înălțare. Mișcare din neființă, spre ființă, din putrezire spre rodire. Din programul cerului, trecut în lujerul flămând după lumină.

Sufletul lui Decebal se regăsi deplin. Regele realizează abia acum situația, mai mult decât dramatică, în care se afla. Bobul de grâu fusese acoperit de brazda de pământ. Va da rod, sau va deveni întuneric, iar întunericul nu este flămând de lumină și mereu se adâncește, mai mult, mai departe de calea luminii. Decebal știa că la capătul tunelului îl așteaptă lumina. Victoria. Se opri. Orice izbitură cu fața, cu tâmpla, de vreun colț de stâncă, l-ar fi adus într-o situație fără ieșire. La coborârea în subpământ, un călugăr, în deplină tăcere, l-a încins peste mijloc cu o curea lată, de care atârna o ploscă cu apă. De asemenea, îi mai atârna, la spate, nouă nuiele de alun, ca o tolbă cu sulițe. Regele nu știa nimic de rânuiala lor. Primindu-le, îl întrebă din privire pe

călugăr, de ce, dar nimic nu se clinti pe fața și-n ochii acestuia. Regele porni spre gura pământului. Abia sub pământ înțelese glasul tăcerii. Acum, călugărul îi șopti pe-nțelese, ce să facă. Își legă de mijloc mănunchiul de șase nuiiele, pe care îl va târî după el, iar cu celelalte trei, în mâini, una în sus și două lateral, va palpa înălțimea și laturile tunelului. Câte trei nuiiele, pentru fiecare șirag de ziler. Își trase sufletul. Își croi drum prin întuneric. Răcoarea începu să îi facă bine, după sudorile care îl năpădiseră. Mergea cu sârguință, încântat de drumul rămas în urmă. Merse și iar merse, drumul adevărat, din poveste, până când începu să se simtă încălzit, iar aerul rece.

– Nu-i a bine. Aerul va fi din ce în ce mai rece, iar dumul din ce în ce mai lung. Trebuie să merg mai încet. Îmi va fi întrucâtva mai rece, dar nu frig. Iar când voi da semne de oboseală, să mă opresc și cu desăvârșită siguranță să-mi însemn drumul, spre a ști direcția de înaintare, după ce mă voi trezi din somn. Altfel nu mai ajung unde mă așteaptă lumina, ci mereu unde mă așteaptă întunericul.

Frigul îl adulmecă din aer și din stâncă. Luă hotărîrea să meargă distanțe mai mici, cu odihnă scurtă, pentru a nu adormi și a fi străpuns de ger. Se strădui să fărâmițeze ceasurile de somn și să segmenteze drumul cu fărâme de somn. De la o vreme uită măsura timpului. Nu își mai dădea seama de ziuă și de noapte și nici nu-și mai încărcă voința cu așa ceva. Nu mai existau nici ziuă și nici noapte, numai întunericul. Și nici muntele, ci întunericul în proapria-i locuință. Și nuiielele de alun atingeau pereții și tavanul locuinței întunericului. Locuința subpământeană a lui Zalmoxe. Oboseala îi dădea târcoale cu îndemnul de a se odihni ca lumea. Un somn adânc. Se întinse și luă cunoștință cu copleșitoarea momeală a somnului. Dar de-ndată îl ignoră, ridicându-se. Își continuă drumul, însuși fiind drumul prin întuneric. Și se oprea drumul. Jos. Ațipea. Se trezea și pornea, drum prin noaptea somnului. Și trăgea somnul după el, până se întinse în somnul nopții, care îi pătrunse prin întregul trup, într-o copleșitoare plăcere de a se lăsa adormit. *A mă lăsa?*, îi înmuguri primul gând în sinea gândului. Și un răspuns vag: *Nu!* Și se ridică și porni mai departe, dormind. Dar cineva din fața lui îl opri. Decebal se trezi de-ndată. Își dădu seama că trecuseră doar câteva clipite, între adormirea sa, mergând, și între trezire. Mâinile cu nuiielele de alun căzuseră pe lângă trup și se loviră de piatră și el tresări și se trezi. Își pipăi cu grijă cele șase nuiiele, legate la spate, cu o sfoară, de brâu, ca o direcție de înaintare, apoi nuiielele de jos și constată că în mod sigur nu s-a întors din drum, în clipitele de somn. Își adună cu grijă nuiielele, într-o mână, fără să le ridice de jos, iar cu cealaltă pipăi peretele de care se apropiase. Nu mult i-ar fi lipsit să se treznească cu capul de piatră. Își verifică nuiielele, la început lungi, ca niște araci de fasole, și constată că acestea se scurtaseră. Nu-i mai erau de folos. Dar nu le aruncă. Se trezise de-a binelea. *Poate îmi vor fi de folos*, își zise. *Chiar acum la marcarea drumului. Sunt compet treaz. Am răgazul să îmi amintesc cine sunt și ce caut în adâncurile cele fără de întoarcere, ale muntelui.* Își însemnă cu meticulozitate sensul de înaintare, pe care să-l recunoască, chiar dacă s-ar răsuci în somn, în fel și chip. Și se culcă. Știa că cincinci ore îi erau necesare, în orice împrejurare, pentru a fi deplin refăcut. Nu știa de câtă vreme se tot zbătuse, segmentându-și drumul cu fărâmituri de somn. *Nu cred să fi făcut un șirag de zile. Trei zile și trei nopți. Acum, a patra noapte. Și încă două, cu fărâmituri de somn și în a șaptea, din nou cincinci ore. Două nopți, din șapte, de somn*

deplin. *E mult, e puțin? Sunt în gâtul muntelui și dacă nu am măsura împrejurărilor, în burta lui rămân să îngraș întunericul.* Și adormi și se trezi de-a binelea și stabili cu precizie direcția de mers. Porni la drum, cu alte trei nuiele în mâini. Nu-i era frig, nici cald, nu era aici nici el, nici altceva, ci doar bolta și pereții din burta muntelui și trei nuiele, care nu se dezlipseau de boltă și de pereții laterali. Alunecau.

– *Nu se poate. Dacă adorm acum, adorm și aici rămân. Dorm mergând! Dacă din somnul mergând, dorm mai departe culcat, în veci nu mai știu unde este înainte și unde este înapoi.* Se opri. Își însemnă cu meticulozitate maximă drumul, direcția de înaintare și se odihni, adâncindu-se de voie în brațele somnului. Și nu mai era ger în burta muntelui. *Nu-i prea frig, să mor înghețând.* Și ca să fie sigur că nu se înșeală, se ridică. Apoi se întinse iar și adormi, somn greu, în greul pământului. Pe sub gene i se furișă lumina sufletului. Vedea în întuneric cu o altfel de vedere, decât cea omenească. Cineva, pe lângă bețele de alun, mai pipăia bolțile de piatră. Îl simțea ieșind din trupul său, fără să îl părăsească, prelingându-se înaintea sa pe boltă și pereți. Acceptă situația aceasta și merse împreună cu el. Era un duh. O inteligență.

În Sanctuarul Învierii așteptau călugării daci, în rugăciuni nerostite de buze. Puțini daci reușiseră să iasă din Muntele Sfânt. În mai mult de o mie de ani, doar Marii Regi și Preoți, Zalmoxe, Sarmis și Deceneu. Acum încerca regele Decebal. Ceilalți, rămaseră prinși în noaptea pământului pentru totdeauna. Fiecărui rege, Marele Preot îi spunea totul despre locuința lui Zalmoxe, subpământeană, cum îi zicea obștea de rând a Daciei. De fapt, era vorba despre drumul spre Lumina Lină. Nici unul nu era nici obligat să-l străbată, nici să nu-l străbată. Și nimeni nu-l judeca, de nu mergea și nici nu-i zicea niciodată nimic. Lumina Lină există în fiecare om. Fiece om are în el depozitul nemuririi. L-a păstrat? L-a păzit? Atunci, e bine. Sensorii din sinea lui vor fi recunoscuți și i se vor arăta lui ce mintea oamenilor de azi nici că poate a-și imagina. Dacă nu...

Decebal nu aveau nici o altă grijă decât aceea de a merge. Era însuși mersul. O încredere desăvârșită, o îndârjire necăutată, de a continua drumul, o forță izvorî din sinea sa, o bunătate, încât îi veni să se îmbrățișeze, dar zâmbi, întâiași dată, de când, fărămă de viață, licurici de suflet, se afla în măruntaiele pământului. Merse mai departe.

– *Lumină pururi vie, bine zidită în mine, luminează-mi deplin lăuntrul, să văd eternitatea. Viața eternă și inteligentă. Trupul fericirii depline. Întors din prăpastie, eu, în mine însumi, etern-luminat. Noi înșine, **dacii.***

Nuielele nu mai atinseră nici tavanul bolții, nici pereții laterali. Boltire. Cât de mare? Se retrase spre stânga până atinse iar peretele cu nuiaua. O muzică divină, ca o adiere, venea de undeva. Ochii lui Decebal dădură în lacrimi.

– *Ei sunt, flăcăii taichi.*

Se lăsă pradă melodiei pe care, acum, o auzea, în surdină, cu claritate. Se mișcă ceva, cineva, așa, ca o unduire. Mijiră zorile. Decebal se retrase spre perete și, act reflex, își însemnă direcția de înaintare, apoi se așeză și se răzimă de peretele de stâncă. Nu vru să mai aibă grija trupului. Se lăsă pradă mijirii zorilor. Ochii i se obișnuiră cu locul unde se afla. Apăru o dungă de lumină și rămase așa destulă vreme. Decebal se surprinse cu mâinile pe ploscă, ridicând-o spre buze. Prima înghițitură de apă. O așeză la locul ei, la chinga curelei. Dunga de lumină se mărea.

Un dreptunghi cu laturile orizontale prelungi, și cele laterale, scurte. Numai că cele laterale se tot măreau, încet, ca o părere. O fereastră spre cer? Acum ajunsese pătrat. Proporția se inversează, laturile verticale se prelungiră. O ușă spre cer? Într-adevăr, o ușă. Dincolo de ea, o minune. O încăpere ca de pe altă lume. Iar melodia, trecând pe nesimțite de pianissimo, umplu și bolta în care se afla Decebal, apoi încetă. Atunci Decebal se apropie de intrare, cu o sfiiciune atât de mare, pentru un războinic. Ajunsese, în fine, în vizită la flăcăii săi. Se sfia să intre încălțat. Se descălță și nu uită să însemneze cu cizmele direcția de înaintare. Trecu dincolo. Intră. O ușă ușoară, interioară, se închise în urma sa. Sesiză de îndată că înăuntru este o temperatură potrivită și un aer plăcut. Chiar și unui bărbat în plină forță îi poate plesni inima de uimire, la auzirea unui glas omenesc, aici, acum.

– *Decebale, ești bine venit. Ia loc pe acel scaun cu spătar și așează-te comod.* De-ndată ce se așează, scaunul se extinse. Decebal luă plosca cu apă plosca cu apă. Bău trei înghițituri. Uimirea îi deveni mai copleșitoare.

– *Decebale, nu ți se va întâmpla nimic. Îți vei reveni de-ndată din șocul uimirii. Ești bine pregătit, sufletul tău primește adevărul, așa cum pământul primește ploaia spre rodire.*

În fața lui Decebal, la câțiva metri, apăru Zalmoxe, în ținută regală. Îi povesti despre întâmplări cu mult mai înainte de Zalmoxe, din șiraguri de milenii pierdute de omenire, în timpuri îndepărtate. Atunci, când s-au scufundat în uitare. Și semnele acelor vremi s-au măcinat și țărână s-au făcut. Aici, sub Cununa Zeilor, se știe tot ce a fost. Mai sunt cununi, dar a Zeilor e numai una. Și numai celor ce au păzit comoara în ei înșiși, li se deschide interiorul muntelui. Sensorii lor sunt recunoscuți. Și dacă sunt și alți senzori, nu se deschide. Pentru alții e vorba doar de o peșteră și atât. Și numai sub acest munte se află legătura cu feciorii noștri. Sub ceilalți munți sunt cărări false. Pentru căutătorii de comori. Aurul îi interesează. Altceva nici nu își pot imagina. Și numai cei aleși știu care munte e Cununa Zeilor. Public, e cunoscut sub alt nume. Nu s-a dat de urma noastră și nici nu se va da. Nimeni. Aici e sălașul de legătură cu flăcăii noștri. Intact, perfect, pentru mai mult vreme decât cea în care se vor întoarce. Îi mai spuse Zalmoxe despre coborîrea sa în adâncimi, când a învățat cu o repeziciune uluitoare, fiind conectat la lumini. Apoi, a rămas șapte ani de serviciu, în legătură, atunci necesară, cu cei de sus, pentru transfer în creierul pe care îl simți la lucru, a noilor cunoștințe, oferite lor, în dar, de ***Iubirea cea Eternă***. Îi mai spuse despre cei care coborîseră după el, în adâncimile de lumină, Sarmis și Deceneu. De știut au știut și alții, dar proba nu era și nu este obligatorie pentru nimeni. Zalmoxe îl privi cu atenție, apoi continuă:

– *Da, te-nțeleg, nici o grijă, uriașa ușă, groasă de mai mulți metri, peretele de stâncă, nu se mișcă din loc nici pentru tine, dacă te însoțea cineva care nu era de-al nostru. Sensorii de aici detectau și peretele de stâncă rămânea la locul lui și n-ai fi văzut niciodată ce este aici. Dar ai fi crezut. Ferice de tine.*

Apoi Zalmoxe tăcu. Decebal înțelese că Zalmoxe îi citea gândurile și tot în gând îl auzi vorbindu-i:

– *De ce te miri? Vorbesc exact limba dacă de acum. Înțeleg totul și înțelegi totul, pentru că e în mine și în tine, Lumina Lină. Și acum să-ți vezi feciorii după care îți seacă inima de dor.*

Zalmoxe dispăru. Decebal, uimit, încercă să afle cum și unde. Zâmbi împăcat de fenomen, fără să încerce a dezlega misterul. În fața sa, în locul lui Zalmoxe, niște priveliști, care doar pentru o scânteie de secundă i se păru a fi munții din jurul Sarmizegetusei. De pe un munte pe altul punți de energie și deasupra, Doamme, deasupra... Nu, nu se poate. Acolo, o localitate cu toate cele de trebuință. Nu cumva vegetația codrilor fusese condensată? Nu cumva pomii cresc acolo? Da, da.

– *Vă mulțumesc. Vă mulțumesc. Pe veci și etern, ca și până acum, al vostru Decebal. Noi înșine, dacii, geții, tracii, pelasgii și mai înainte de pelasgi, pe vremea lumii aceleia care... Iată, mă recunosc și pe mine printre ei. Sărbătoare în cer și pe pământ. Plecăm pe-o aripă de univers. Ne ia ușor și ne duce pe zeci de mii de ani, să ne-ntoarcem cu creanga de eternitate, s-o altoim în pământul atins de sfârâmiciume, în urma unei grave erori. Știam drumul. Era liber. Cele două lumi! Cât de mult se doreau! Oh, oh, strănepoților, de la începutul mileniului trei, cât de vag știți sau bănuți că lumea cealaltă există. Și coboriți încă, penetrați de întunecimile care își căscară domeniile în jurul nostru. Dar nu renunțăm la Lumina Lină și de-o fi în eternitate să ne opunem potrivnicilor. Aceștia sunt hotărâți să păstreze omenirea pentru ei. Iar noi, de a ne elibera. Și ne vin flăcăii. Venim noi înșine îndumnezeiți. Miei de Lumină Lină.*

Scriitorul se rușină de joshnicia de care da dovadă. Ajunsese unde nici nu bănuise, nici nu visase, nici măcar nu ar fi fost în stare să-și imagineze ce vedea. Întrecea cu mult hotarele imaginației sale. Se întoarse la masa de lucru. Se trezi copleșit de imposibilul posibil. Așa i se rotunjise în minte tot ce trăise în ultimul timp. Așeză unealta de scris pe hârtie, mărturisind astfel că lumea în care a fost nu încapă în cuvinte. Abandonă gândurile, imaginile, zicându-și că oamenii vremurilor sale sunt atât de mici, încât nu a sosit timpul altor dimensiuni.

Între timp, Decebal era în laboratoare și învăța din timpii în care omul nu-și pierduse de tot comunicarea cu inteligența, blânda, iubitoarea, eterna Lumina Lină, Niagara de iubire. Simți însă o îngrijorare. Înțelese că timpul dintre strănepoți, *flăcăii taichi* și el se poate destrăma în sinea sa. Renunță la desfătarea *ad integrum* în sine, pe sine și pe dacii săi din timpii atât de îndepărtați și de uitați, de parcă nici n-au fost și își zise că trebuie să plece de-ndată. Acum știa profunzimile creierului care stocase ce-a fost și toate conexiunile cu dacii săi, purtători peste vreme, a unor fărâme din paradis. O voce îl îndemână să ia o lumină cu el. Nici o grijă, se va întoarce singură. Întinse o mână și o lumină i se înfășură de braț, transformându-l în torță. Lumină albă, lină, blândă. Părăsi în grabă încăperea. În urma sa un perete masiv, compact, închise drumul în spre taina de sub munte. Prin culoar pot veni cete de cercetători cu orice aparate. Ele nu vor detecta nimic altceva decât piatra și componentele ei. Doar el detectează pe cei cu detectoarele.

Decebal înaintă ca plutind. Și odihna îi era dulce. Își lăsa tâmpla în lumina pe care o luase cu sine. Rar mai bea câte o gură de apă. Se grăbea și parcă zbura. Să recupereze timpul. Să nu fi întârziat prea mult în adâncimile luminii și timpul său din afară să fi trecut... Auzi glasul lui Zalmoxe, care îl liniști:

– *Nu te grăbi, Decebal. Nu ai întârziat prea mult în lumina ce-a fost și va să fie iară. Ai tăi te așteaptă în Sanctuarul Învierii, în care dacii tăi ar putea intra în năvala cailor, atât de mare este, dacă n-ar fi loc sacru. Mergi cum merge un om. Zeii sunt sus. Se întorc în Dacia peste două mii cinci sute de ani. Asa arată creierul cu care ai stat și tu e vorbă.*

Decebal, încet-încet, deveni el însuși, regele Decebal. Energiile care îl purtaseră ca mergând deasupra apelor, dispărură. Picioarele călcau apăsător, voinicește. Oboseala îi îngreuna mersul, dar voința oțelită îl îndemna să meargă. Avea torța de lumină blândă cu el... Încet-încet, imaginile de după peretele de piatră se estompară și se tot restrânseseră, până deveniră o scânteioară, apoi se micșorară și mai mult și dispărură. Regele simți adierea unui aer proaspăt, semn că nu mai era așa mult până va ieși la liman, pe fața pământului. Văzu câțiva călugări surprinși de lumina blândă. Fugiră ca niște umbre și dispărură.

– *Am ajuns, suflete, am ajuns.*

În Sanctuarul Învierii, boltit, din partea cealaltă a muntelui, Marele Preot Vezina, călugări și câțiva daci, dar nici unul dintre generalii săi și nobilii apopiați familiei regale.

– *Rânduielile sacre își au temeiul lor. Știe Marele Preot Vezina de ce.*

Se apropiară toți, cu gândul să atingă lumina blândă de pe brațul lui Decebal. Aceasta se mută singură, pe brațele lor, pătrunzându-i cu adieri lăuntrice, până în depozitele din adâncimile spiritului lor, reactivând iubirea, căldura, speranța, vrednicia, fericirea, iubirea, apoi se înalță deasupra lor și se întoarse singură pe culoarul pe unde l-a însoțit pe Decebal. Nici un cuvânt din partea nimănui. Îl îmbrășară pe Decebal, îl îmbrăcară în ținuta sa strălucitoare, de rege, îl încinseră cu cureaua de luptă, de care atârna sabia dacică. Intră în Sarmizegetusa în triumf, fără să se spună de ce. Trăirea simțământului unei mari victorii cuprinse sufletele poporului, luptătorilor și comandanților. Decebal avea spiritul ca stânca. Așa se simțiră în sinea lor toți cei care-l întâmpinară. Regele dinamiză toată cetatea de scaun, cu voință și încredere în viitorul neamului dac. De aceea îl iubeau. Se transmitea încredere și tărie.

– *Ascultare de cuvânt, își zise Decebal. Nu există **nu se poate**. În nici o împrejurare. **Imposibilul** nu există. Orice e posibil. Și răul și binele. Deci binele nu este imposibil. Iar eu știu că binele nu este așa, un vis, ci că visul este numai o frântură mică din realitatea binelui.* Așa erau trăirile lui Decebal.

Ștafetele soseau zi și noapte cu vești de la Roma, Ierusalim, din Grecia, Galia, Germania.

– *Rege Decebal, vin romanii.*

– *De două sute de ani tot vin. Toate drumurile lor imperiale sunt spre noi.*

– *Iar de aici înapoi, rosti un tânăr comandant, vestit pentru forța și curajul său.*

– *Așa va fi, dar cum ?*

– *Zdrobindu-i!*

– *S-a născut un imperiu foarte bine pus la punct cu războiul, ca să aibă cine lupta împotriva Daciei, zise Decebal, ca pentru sine. Și dacă n-ar fi fost Dacia ?, își zise Decebal. Atunci Imperiul Roman nu ar fi existat. Avem ce romanii nu au. Apoi,*

către carpodac. Da, carpodacule! Zdrobindu-i! Și-i vor zdrobi dacii liberi, carpii! Munții carpilor, Carpații!

– Așa va fi, rege Decebal!

– Dar pe dacii liberi, cine-i va ajuta ? Pe noi, de sub flamura libertății eterne? grăi Decebal, ca pentru sine. Și de la un timp mulți vor veni alături de noi, uimiți și uluiți de năprasnicele lovituri aplicate romanilor de către daci.

– Repede îi terminăm, felii, felii, pe romanii ăștia!

– Da, în trei sute de ani, auzi Decebal în sinea sa, limpede glasul lui Zalmoxe, glasul cel din adâncuri. Decebal începu a fi foarte atent la acest glas, dar și la comandantii săi. Era neîndoielnic că Zalmoxe participă la acest conciliu.

– Felii, zici, interveni un general mai vârstă, privind cu oarecare reținere și reproș, spre tânărul comandant carpodac. Măcinați cu morile întregului neam. Doar așa.

– Îi băgăm în coșul morii, rosti iar tânărul comandant.

– Moara merge încet. Multe boabe sunt în coș, dar puține ajung între pietrele morii.

– Trei sute de ani de măcinat ca să eliberm Dacia, până la Dunăre, auzi Decebal, din nou, limpede, glasul lui Zalmoxe.

Tăcerea lui Decebal era încurajatoare pentru conciliul comandanților. Își dădeau drumul în aprecieri, de regulă de oameni hotărâți și în stare să frângă cerbicia romană. Dar de bună seamă vorbeau așa și pentru că lui Decebal îi plăceau doar eroii, luptătorii neînfricați, învingătorii.

– Spune Zalmoxe, spune mai departe, continuă Decebal să converseze, în gând cu Zalmoxe.

– Și toate mergeau spre bine, până când, peste alte două sute și mai bine de ani, trădarea grecilor va pune poporul dac din Dacia dintre Dunăre și Munții Haemus, sub sabia slavilor, sub conul de umbră al istoriei. Felii, felii, cum zise mai devreme tânărul comandant. Și atunci va începe peste întregul nostru neam sângerarea cea mai lungă și grea, cu cerul înnourat, cu rare revărsări de senin și tot așa până aproape de întoarcerea flăcăilor noștri. Și asta numai dacă vrednicia voastră, rege Decebal, de a apăra Lumina Lină, va fi atât de hotărâtă, încât să fie energie, ideal și vis, în sângele generațiilor ce vin! Să țină la lungul tăvălug al lifetlor, întunecimilor și apoi, iar, al imperiilor.

Comandanții sesizară, toți, că Decebal era un arc uriaș de energie. Părea un uriaș pe care nici gratiile de fier și nici moartea nu-l vor birui.

– Și tot așa, până aproape de revenirea feciorilor noștri, când Lumina Biruitoare va fi pe fața noastră, ca untul pe pâine.

Decebal ridicase mâinile privind spre cer, străfulgerat de ceva și izbucni în glasul buzelor:

– Asta am vrut să știu, Zalmoxe! Zalmoxe! Zalmoxe! Și tot așa, își ridică el sabia, până când Lumina Biruitoare va fi pe fața noastră, ca untul pe pâine! Asta ați vrut, romanilor, asta aveți! Sabia! Adevărul nu piere de pe suprafața pământului. Și cât timp exista Lumina și Lumina există în eternitate, atât vom exista și noi, neamul dacilor. Să ne vedem cu bine în nepoți și strănepoți! Singurul lucru pe care nu ni-l

poate lua nimeni, nici romanii, este dreptul la eternitate. Fie fericirea pe chipul luptătorilor daci, atunci când săbiile romane vor pătrunde prin trupurile noastre! Lumina aceea, de care noi știm că ne iubește și că noi suntem fiii ei prea iubiți, e în noi! Vă e frică de moarte ?

– *Nuuu!*, izbucniră toți comandanții.

– *Atunci nici de romani nu ne este frică.* Apoi Decebal privi spre înălțimi și cuvântă cu voce sfioasă și liniștită:

– *Îți mulțumesc, Zalmoxe.* Apoi, tot liniștit, către comandanți:

– *Dacă nu ne-am opune romanilor, atunci ne-ar șterge și umbra de pe suprafața pământului. Dar așa, cu timpul, le vom șterge noi umbra pe care o aruncă peste luminile Daciei.*

La masa de lucru, scriitorul tresări, abia reușind să facă un pas înapoi. Decebal, în armură de luptă îi trecu prin față.

– *Doamne, grăi uluit scriitorul, războiul dacilor împotriva romanilor continuă și acum! Raportul de forțe dintre daci și romani a fost răsturnat în favoarea romanilor abia în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Răsturnat temporar! Până atunci, majoritatea documentelor interne și externe vorbeau de daci, ca denumire generică a tuturor românilor și de Dacia, ca țară unică, indiferent câte țări medievale existau pe teritoriul ei. Daci din Dacia, indiferent de denumirile noastre, conforme denumirilor principatelor, țărilor medievale, în care trăiam. O singură denumire pentru toți, o singură țară și în vremile mai multor denumiri și a mai multor țări și din nou o singură denumire și o singură țară. În a doua jumătate secolului al XIX-lea, prin Unirea într-o singură țară a două dintre cele trei principate românești, cu alte cuvinte dacice, țării i s-a dat denumirea de România, în loc de Dacia. Așa a rămas, România, și după Unirea cu celălalt principat românesc, Transilvania, cu nordul Bucovinei și Basarabia, în fericitul an 1918. De acum, denumirea de român și România au luat un mare avas, prin fenomenul monumentalizării popoarelor prin cultură, ce se desfășoară tocmai în a doua jumătate a secolului al XIX-lea și în cel următor. Situația îmi pare de neschimbat. Dar nu și pentru cerbicia dacilor. Pentru ei nu există imposibilul. Luptă de două mii de ani pentru eliberarea de sub dominația romană. Mai bine s-ar ocupa de eliberarea de sub slavi. Aceștia, după anul șase sute, când debordează în Dacia de sud, formând, cu timpul Bulgaria și Serbia de azi, se lasă cu greutate peste noi, în Dacia Eternă și ne jugulesc până pe la anul o mie, apoi, sub dirijarea grecilor, ne fură limba din biserici și din școlile de pe lângă ele, limba maternă, schilodind-o. Este schilodită până azi. Și sufletul din noi. Dar nu într-atât încât să nu reușim renașterea identității noastre. Nu identitatea slavo-românească, ci dacică, românească. Indiferent că acum, oficial, ne numim români, **noi tot daci suntem!***

Scriitorul tresărise, abia reușind să facă un pas înapoi. Decebal, în armură de luptă, trecuse prin fața sa. Un suflu, o mișcare penetrantă, din sinea scriitorului în sinea scriitorului, suspendă o parte din legăturile gravitației pământești asupra corpului său. Se simți mai ușor, cu o statură lăuntrică de admirat, cu cerbicia de a face fapte mari, pentru neamul său cel oropsit.

– *Pietre de moară duce neamul meu în spate. Am să le iau, am să le sfărâm, uite-așa!* Își desfăcu brațele și sfărâmă pietrele de moară. Și le dislocă pe genunchi și le aruncă, pulverizându-le. Începu să icnească, să lovească în dreapta și-n stânga, sș urle strunit, să izbucnească în strigăt de luptă, să se bată dezlănțuit. Ridică un scaun și-l pulveriză de birou. Nemaivând altceva la îndemână, înșfăcă biroul, mobilier greu, masiv și într-o clipită îl ridică deasupra capului. Abia acum realiza situația în care se afla și faptul că de-ar arunca biroul spre un perete, ar pulveriza peretele, sau de-l va trânti pe parchet, va declanșa o bubuitură, să-i bage în sperieți pe vecini. Se trezi cu biroul deasupra capului, derutat, fricos, neputincios. Nu mai avea puteri. Era uluit că devenise uriaș și că are deasupra brațelor biroul masiv, din nuc sculptat, singura lui bogăție, pentru care mulți pământeni îl invidiau. Nu-i veneau să creadă de ce a fost în stare, el, rotofeiu, de prea mulți ani de stat la masa de scris.

– *Un magnet puternic m-a prins în raza sa.*

Scriitorul, pânditor al unor prezențe de dincolo, docil și prietenos cu aparițiile din lumea nevăzută, se așază în fața paginilor albe și începu să scrie purtat de aripa uriașului: *Pavecerniță, blagoveștenie, stretenie, vovidenie, probojenie, praznic, vecernie, utrenie, stihoavnă, ceaslov, strană, denie, ceasurile, maslu, sfeștanie, parastas, sobor, aghiazmă, colivă, slavă, duh, nădejde, sinod, slujbă, svetilna, catavasier, octoih, minei, molitvenic, evhologhiu, obedniță, ectenie, catisma, polieleu, vohodul, proscomidiar, prochimenul, paremii, litie, tropar, otpust, catismă, condac, felonul, dvera, ecfonistul, sedelne, ipacoi, voscreasna, icos, ierurgii, bedernița, nabelednița, Denia Prohodului, Utrenia Sâmbetei celei Mari (Din slavă tradus tot în slavă, brava!), Panihida, protosul, obednița, irmos, chinonicul, priceasnă, metanie, blagolsovenie, iată câteva probe că românii cunosc limba slavă (slavonă...), condimentată cu grecisme! Și toate acestea au fost și mai sunt băgate cu anasâna în creierul românilor, de pe la anul o mie încoace, iar din secolul al XIX-lea prin școli și universități laice, care se înființează acum. Dacă aș invita elevii din România să meargă la preoți să le ceară nu predici despre conținutul textului biblic, ci traducerea textului biblic în limba română, cuvânt cu cuvânt? Da, în română. Biserica ar reacționa că stârnim poporul român împotriva ei. Biserica este proprietara acestei păstrări în suferință, în crucificare, în adormire și imbecilizare a poporului român? Nu! Ci oamenii bisericii! Ierarhia bisericească, preoțimea. S-a pus stavilă în chiar drumul eliberării, salvării (mântuirii) poporului român!*

– *Oare, chiar am dreptate?*, se muștră scriitorul. De-ndată ce-și formula întrebarea, îi apăru un chip de preot de demult, în haine sacerdotale autohtone. Într-o cămașă națională, albă, de in, până jos, încins pe mijloc cu un brâu. Pe piept, o cruce, format răsăritean, rotunjită la capete, iar pe spate, brodată, crucea tracilor, formată din cei doi Z. Se apropie de scriitor, îl îmbrățișă și pătrunse în sufletul scriitorului.

– *Nu se poate!*, izbucni scriitorul. *Nu se poate! Nu se poate! Dumnezeu Sfânt, partea din Sfânta Liturghie, intitulată, „Pe Tine Doamne Te Lăudăm-Te Domine Laudamus, așa numitul Te Deum, este parte din Sfânta Liturghie strămoșească, dacică. În limba noastră maternă, în latina scrisă, Te Deum răspândit în toate bisericile Daciei secolului al IV-lea. Și deși ierarhia bisericii știe, poporul român habar n-are și nici puhoiul de intelectuali români. Le-a fost furată memoria existenței*

*propriului popor. Și ne strigă unгурii și slavii că unde am fost noi în mileniul întâi. Noi ne știm aici dintotdeauna, din Slovacia de azi, până pe crestele Munților Balcani (Munții Haemus) și de la Dunărea Mijlocie (de pe la jumătatea Ungariei de azi) până la Bug. Nici nu știm de ce îi interesează mileniul întâi, când slavii s-au așezat în Europa în secolul al VI-lea, iar unгурii abia spre sfârșitul mileniului. Dar că strigă ei pentru a face zgomot planetar, înțelegem de ce, pofta lor expansionistă, de migratori debordanți prin lume după jaf, încă nu e stinsă. Dar ca ierahia bisericii noastre să ascundă așa ceva, în loc să păstreze rugăciunea **Te Deum**, în original, în Sfânta Liturghie și să o treacă, tot în original, în toate manualele școlare, este de neînțeles. În original se vede ca într-o oglindă, limba română literară de azi, cât și aspectul ei vorbit, popular. Cine are interesul să nu avem conștiința continuității noastre de limbă și de etnie? Iată o întrebare la care ierarhii Bisericii Ortodoxe Române vor trebui să răspundă odată și odată. Și nu oricum! Iar acest text sacru, alcătuit de Sfântul Episcop dac Niceta de Remesiana este parte constitutivă nu numai din Liturghia ortodoxă în limba română, ci este cântat și de catolici și de luterani. Și bietul popor român habar n-are ce rugăciune a dăruit întregii lumi creștine! Dar se mai ridică și o altă întrebare. Unde a existat un **Te Deum**, păstrat până azi, nu mai există, în cultura scrisă dacică din secolele I-VII și alte creații? Nu cumva nici ele nu sunt în manualele școlare și universitare, din aceleași motive oculte? Și nici din secolele VIII-XIV! Cine susține că păstrându-ne Liturghia noastră latină am fi fost deznaționalizați de unğuri, ori minte cu bunăștiință, știut fiind că textul liturgic latin și celelalte rugăciuni în latină se regăsesc aidoma, ca într-o oglindă, în limba românească vorbită și scrisă, ori minte din ignoranță. Având în vedere că și unğurii și românii am fi avut Liturghia în limba latină, avantajată am fi fost noi, românii, deoarece limba noastră este limbă latină. Românii din Ungaria nu ar fi fost asimilați în așa mare proporție. Fiind distrusă Liturghia latină pe teritoriul Daciei, astăzi suntem un popor într-o perceptibilă măsură deznaționalizat. Mai de-a dreptul, parțial slavizat, în limbă. Dar nu și în spirit! Iar această deznaționalizare în limbă va rămâne în cultura noastră ca o perioadă de glorie, de supraviețuire a latinității noastre, a identității noastre de popor latin, doar dacă nu ne vom ignora la nesfârșit rezistența în spirit și enorma energie cheltuită în aceasta rezistență. Reintroducerea Liturghiei Latine în bisericile românești este de neevitat. De când suntem latini? Din vremile de dinaintea Romei.*

Scriitorul, uimit, ca în fața unui aisberg de lumină ce se înalță din întunecimi, simțea în sine sa, cum pianistul simte melodia, cum pădurea simte cu rădăcinile, apa și o absoarbe în trunchi, cum floarea soarelui simte soarele și se întoarce după el, simțea în sine sa o lume ce iese la lumină, iar el nefiind altceva decât un steag dacic, un portdrapel pentru lumea ce debordează iar pe scena vieții. Sufletul său, conștiința de sine, se restrase în una din cămarile ființei sale, iar celelalte le lăsă cu plăcere celor ce preluau pârghiile comenzilor teribilei făcătorii, care este corpul omenesc. Dintr-o dată se simți alt om, ca o baterie nouă, bine încărcată.

– Doamne, în mine au învins ai noștri. Fusesem încă din naștere sclavul imperiilor. Și tata și mama și unchi și mătușile. Și bunicii. Uite-așa, în genunchi, deși ni se părea că trăim în picioare. Dar castelele rezistenței sunt în acele adâncimi ale ființei noastre, unde furii nu au ajuns și nu pot ajunge. Lumină! Lumină! Lumină!

*Viiturile se duc la vale și se usucă, iar în mine se împlinesc luminile cele din castelele ascunse în adâncimi. De unde să încep să mătur? Câtă strălucire și confort îmi dă speranța! Dar ce-au avut cu cuvântul **speranța**, cuvânt din moși-strămoși, de l-au alungat din biserici, punând în locul său cuvântul slav, **nădejde**! Deci, așa am fost schilodiți! **Venerează** a fost și el alungat din biserici și în locul său a fost încoțopenit slavul **cinstiti**. Și ni s-a băgat în cap, cu forța, **utrenie** și **vecernie**, de-am și uitat cu desăvârșire de originalele noastre întemnițate. Noi înșine întemnițați sub lespezi de uitare. Spiritul altora la soare. Al nostru în mormânt. Și uite-așa cântăm priceasne, mândrindu-ne ca niște tâmpiți, cu sau fără diplome universitare, că rostim cuvinte pe care, încă, în nici un chip nu suntem în stare să le traducem în limba noastră, deși ele au eliminat, au răsturnat în mormântul, totuși viu, din sinea noastră, echivalentele proprii, luminile, corăbiile, flota salvării noastre. Pe cine salvăm noi? Pe alții! Suntem înhămați, în spirit și la marea corabie slavă! Să și-o tragă ei înșiși! Cu câtă abilitate s-au grăbit, cu tăișul săbiilor, la piepturile noastre și deasupra grumajilor, să arunce cuvântul **sărbătoare** peste bord și să-l înlocuiască cu cel de **praznic**, să urce în altare **molitva** și să-l tot rostim, incapabili să-i pătrundem înțelesul, iar cuvântul nostru, cu înțeles, să-l fi pierdut pe drum, sau să nu-l mai recunoaștem din turma cea mare a pravoslavnicului ghiveci slavo-român. Iar coloana vertebrală a neamului românesc, cum ne **blagoslovesc** ierarhii noștri- **de ce nu ne bine cuvintează** ?-a avut și un efect tocmai pe dos și anume acela de a ne adormi conștiința noastră și a o întări pe a potrivnicilor, așa cum o fost de pe la anul o mie, până pe la anul o mie opt sute, când ierarhii de la noi au fost slavi- sârbi, bulgari, ruși, ucrainieni- și greci, iar liturghia a fost cea greacă, tradusă în limba salvonă, când coloana vertebrală o rezistat prin spiritul acumulat de liturghisirea evangheliei zalmoxiene și a evangheliei lui Iisus, pe înțelesul neamului dacienesc, în latina literară și vorbită, cu alte cuvinte în limba daciană literară și vorbită. Liturghia slavonă, în biserici, prin asacutișul săbiilor străine, cu preoți și creștini dacieni martirizați. Și aceștia sunt sfinții neamului dacienesc ! Biserica noastră s-a salvat, într-o etapă, prin preluarea ierarhiei de către autohtoni și traducerea liturghiei din slavonă în română, traducere neterminată încă. Avem în vedere toate cărțile de cult. Urmează etapa a doua, prin recuperarea liturghiei din mileniul întâi, cu text paralel, tipărit în limba literară de atunci și de azi. Liturghie în biserică. O duminică pe lună. În latină. Coloana vertebrală, azi, funcționează, dar dăi și luptă cu denie, sedelnă, svetilnă, slavă, colivă, vohod, prohod. Da, da, prohodirea celui ce își pierde luminile limbii proprii, alungată din biserici, prin impunerea în circuitul sacru, a cuvintelor invadatorilor. Eliminarea celor autohtone și impunerea celor străine. Cândva au fost impuse. Dar acum cine le păstrează și de ce? Ciomege în craniul străvechiului om carpatin, poate, poate, uite-așa, ca pe role, într-o zi, va aluneca, pe dinlăuntru său, în brațele imperialilor de azi, ruși și ucrainieni, sau în somnul în care au coborât cei mai mulți români, în Bulgaria, Grecia și Serbia. Că nu-i voie, sub nici un chip, să vedem cum se oglindește limba noastră literară, păstrată în scrierile din secolele III-VII, de după Hristos, în limba noastră de azi. Eliminând cuvintele invadatorilor, înțelegem foarte bine limba noastră scrisă, din secolul al IV-lea. **Pieni sunt Caeli et Terra – Pline sunt cerurile și pământul. Omnis Terra veneratur – Tot pământul Te***

venerează. Înțelegem mai bine decât în limba noastră scrisă de azi, impusă prin biserică.

Scriitorul sesiză cum primește o aliură universitară.

– *Ce bine ar fi să pătrundă spiritul acesta în universități și să răsturnăm lespeda de pe memoria oropsitului popor român. Și acesta va reveni la suprafață, el însuși, cu memoria tuturor vremilor. Acum doarme somn greu prin multe secole. Să se trezească! Niet, spun slavii din sinea noastră, din cultura noastră, din biserica noastră, dintre noi, drăgălașii de ei! Curat compatrioți. Să te strângă de gât, zicând că nu se poate schimba nimic, uitând, cu bună știință și lașitate, că s-a putut schimba. Să nu cumva să ne amintim de strămoșii noștri din urmă cu două milenii și jumătate, de arotirași, adică de arătorii terrei, de plugari, de tirageți, de geții localnici, pământeni, autohtoni, de strămoșii noștri de pe Tyras – Nistrul nostru de azi – de pe râul lor pământean, intern, din interiorul moșiei lor care se întindea până la Hypanis – Bugul de astăzi. Să nu cumva să ne trezim din mormânt și să înțelegem latina de parcă ieri o ascultam evlavioși în biserici. **Salvum populum Tuum Domine – Salvează poporul Tău Doamne. In Te Domine speravi – În Tine Doamne am sperat. In nomine Patris, et Filii et Spiritus Sancti – În numele Tatălui și al Fiului și al Spiritului Sfânt.** Și câtă îndobitocire și slugărnicie și asasinat împotriva noastră, din partea conaționalilor noștri, cu spirit de sorginte străină, conaționali care în cărțile bisericești și în dicționarele academice scriu în neștire, negru pe alb, că sfânt este cuvânt slav. Bateți fraților piroane peste coșciugul neamului! Dar răbdarea Domnului nu este eternă. Ea acționează atunci când crede de cuviință, dar numai în spiritul adevărului. Și atunci, împielițaților (Fii ai Satanei, draci în piele de om), ce vă veți face? Iar acel **atunci** poate fi foarte aproape. **Sed libera nos malo,** rosteau strămoșii noștri, zicând **Tatăl nostru.** Și toți înțelegem: **Și ne eliberează pe noi de cel rău.** Da, cu adevărat este vorba de eliberarea din legăturile întunecimilor. Și eliberarea o face Hristos. Se face prin Hristos. Dar azi, chiar înțelegem ce zicem! **Și ne mântuiește pe noi de cel viclean.** Cine ne poate traduce în limba noastră cuvântul **mântuiește**? **Mântuiește** l-a implantat biserica, în limba noastră, spre a noastră imbecilizare, să vorbim cuvinte al căror înțeles nu-l știm. Cuvânt de la o altă seminție, nu de la slavi. Numai autohton să nu fie. De ce să-l traducă, dacă îl avem pe **eliberează**?! Dar îl avem pe **eliberează**? **Eliberează-ne Doamne,** este interzis! Este interzis și **Salvează-ne Doamne!** Sunt interzise pentru că Homo Carpaticus ar înțelege ce zice... Dar ca să nu priceapă, este siluit, prin șir de secole să zică: **Mântuiește Doamne poporul Tău,** în loc de **Salvează Doamne poporul Tău.***

Scriitorul se bucura de lumina omului liber. Sufletul său ieșise din mormânt. **Te aeternum Patrem omnis Terra veneratur-** Pe Tine eternule Părinte tot pământul Te venereaza, a fost tradus **Pe Tine veșnicule Părinte tot pământul Te cinstește. Tu Rex gloriae Christi-** Hristoase rege al gloriei, a fost tradus **Tu Hristoase împărat al slavei. In Te Domine speravi -** În Tine Doamne am sperat, a fost tradus **În Tine Doamne am nădăjduit.** Sărmanele cuvinte ale limbii noastre, oropsite, nedemne să rămână în Sfânta Liturghie. Rușinate, alungate, înlocuite cu cele slave. Textele noastre strămoșești, din limba noastră, strămoșească, au fost traduse într-o limbă

stranie, jumătate română, jumătate străină, de parcă noi am fi jumătate de oameni. Hai să-i cinstim cu vodcă pe ierarhi, iar lui Stalin, sau urmașilor acestuia, de la Kremlin, slavă, slavă, să le cântăm! Așa ni s-a pregătit dependența politică față de Moscova. Pe cărările hipnotice ale cuvintelor!

Scriitorul își adună viața sa de până acum, ca pe o haină veche, de împrumut și o lepădă. Cămașa, întreagă, de lumină, îl monumentaliza în sinea sa, cu libertatea deplină de creștin, pe care o dobândi din mila Cerului. O lumină dăreamă zidul dintre dincolo, în spre azi. Scriitorul ajunsese, în chiar zilele lui, în gândurile unui inginer constructor. Își concentrează atenția la ce se întâmpla, amintindu-și de cuvintele lui Decebal: **Oșteni, prin generații, până vom învinge!**

– *Vino încoace frate dac, din unghiul conului de umbră, din închisoarea în care te poartă strănepotul tău, domnul inginer.*

– *Nu-mi vine să cred. Eu, zdrobit aici, gata să mă ridic, dar n-am tendoane și os și frunte și ochi și brațe. Nu vrea să mă asculte, acest brav oștean, acum cu rangul de inginer. Memoria lui e adormită. Alții privesc prin ochii săi și altă minte i s-a instalat după tâmpile. Și el crede că este el însuși, dar și-a pierdut pupitrul de comandă.*

– *Și totuși.*

– *Un miracol. De un mileniu și mai bine vă aștept. De când au trecut copitele cailor maghiari peste mine.*

– *Unde erai ?*

– *Acasă, în Carpis, la Cotul Dunării, în Budapesta de azi. Zalmoxe! Voi ați căzut tot sub copitele maghiarilor?!*

– *Grea trădare. Craii slavilor, rămași printre noi, nu mai erau periculoși, așa cum au fost la marea lor viitură. Și ei și noi ne pregăteam să dăm piept cu viitura maghiară. Aveam puternice mijloace militare să-i lovim, sau să-i lăsăm să meargă mai departe, punându-le în traistă de-ale gurii. Numai că, vai, slavii au vrut să scape de noi, și, prin înțelegere cu maghiarii, să ne aibă de sclavi. Și ne trădară. Și maghiarii ajunseră în defileul Cetății Ung, fără luptă, conduși de cnejii slavi, pe un drum lăaturalnic, agățat de înălțimi, numai de puțini localnici știut. Oștirea noastră fusese ocolită de un șuvoi maghiar, iar celălalt ne stătea în față, înainte de trecători. Și le-au deschis porțile cetății. Și a fost un măcel scurt. Și regele nostru a căzut în luptă. Și s-a făcut pace. Marea bătălie nu a mai avut loc. Oștirea noastră de la trecători și grosul viiturii maghiare au intrat împreună, ca prieteni, în cetatea de scaun a regelui nostru. Și, dreptu-i că maghiarii au respectat înțelegerea de a nu rămâne multă vreme în ținutul Ung. Și am petrecut împreună. Și atât de încântați au fost de obiceiurile și viața pe care o duceam noi, încât, regele lor, cu comandantii săi au socotit că este o onoare să primească titlul nobiliar dacolatina, de unguri. Și n-au mai renunțat la el niciodată, nici urmașii urmașilor lor. Părăsind Ungul, au ajuns în Panonia, care este chiar în interiorul arcului dunărean și se așezară lângă lacul Balaton și își întemeiară aici țara, cu numele titlului nobiliar românesc, de Ungaria. Iar poporul se numi poporul ungar. Și mă miră faptul că ungurii de azi nu recunosc public un fapt care nu-i dezonorează, dimpotrivă și că există un temei istoric al bunei vecinătăți între ei și noi, între unguri și români. Și că am avut încredere în cuvântul maghiarilor. Și că aceștia și-au respectat cuvântul dat și au părăsit pământul nostru*

strămoșesc, Ținutul Ungului. Că și-au păstrat și numele de maghiari, e firesc. Acolo e Panonia despre care vorbesc documentele maghiare și europene, inclusiv tratatele de istorie germane, că s-au așezat ungurii în Europa și și-au format cu capitala în chiar centrul Panoniei, la Székesfehérvár, la nord-est de lacul Balaton. Extinderea denumiri geografice de Panonia, spre răsărit, este târzie, aparține mileniului următor și pătrunde în tratatele de istorie în secolul al XIX-lea. De aici confuzia dintre Panonia propriu-zisă, patria europeană a poporului maghiar și teritoriul extrapanonic, adăugat la denumirea de Panonia, pe măsura extinderii statului maghiar și pe malul de răsărit al Dunării Mijlocii. Maghiarii, după ce își fondară țara, în Panonia, vor reveni militar la Tisa, abia după o sută de ani, pe vremea regelui lor Ștefan cel Sfânt, în fața acelorași țări românești, cu granița de apus tot pe Tisa, situație care abia în secolul al XX-lea se schimbă, când unele țări europene, grăbite să pună capăt primului război mondial, impun în mod eronat, prin tratatele de pace, anexarea la Ungaria a unei bune părți a teritoriului de pe malul de răsărit al Tisei, mal românesc. Tot în Székesfehérvár, în Mănăstirea Albă, este înmormântat Ștefan cel Sfânt. Extinderea teritorială a Ungariei, spre răsărit se face extrem de încet. Faptul este ilustrativ prin mutarea capitalei, în 1381, mai spre răsărit, la Buda, tot la apus de Dunărea Mijlocie. Străvechiul teritoriul românesc al Transilvaniei este anexat la Ungaria abia în 1867. La cinci ani după anexare, în urma afluxului de mărfuri obținute prin jefuirea de tip colonial a românilor transilvăneni, portul Pesta se va uni cu Buda, iar Ungaria își mută capitala și pe malul de răsărit al Dunării. Așa apare, în 1872, Budapesta, ca noua capitală a Ungariei. Dar anexarea nu durează decât până în 1918, când întregirea teritorială a României, prin integrarea Transilvaniei la Patria-Mamă este un fapt împlinit. Imperiul austro-ungar dispare din viața Europei. Coloniștii maghiari rămași plocon în România, deși au fost tratați cu generozitate, sunt tulburenți. Nemulțumiților le ia Dumnezeu darul. Și mulți vor pleca din România, pierzând orice speranță de mai reface o Ungarie „Mare“ – care nu a existat niciodată, fiind vorba de un **imperiu**, ceea ce este cu totul altceva – de a destabiliza România, sau de a-și forma un stat în stat, perspectivă imposibil de realizat, sub nici o formă și sub nici o denumire. Asemenea planuri urzesc și pentru Slovacia și pentru Serbia. Există un singur stat pentru poporul maghiar, Ungaria. **Statul național unitar român nu este o marfă de negociat.** Dar, să ne întoarcem, dacule, treaptă cu treaptă, până pe vremea noastră, până la casa ta părintească. Buda este anticul Aquicum, capitala fostei provincii romane Pannonia Inferior, adică a părții estice a Panoniei, iar denumirea străveche a anticului Aquicum este cea de Carpis. De aceea te afli aici, oștene carpian. Ai căzut în lupta ce s-a dat la intrarea maghiarilor în Panonia.

Ostașul carpian ieșise la lumină, pe plaiul pe care tocmai răzbișe o ceată de luptători daci. O bucurie fără margini îl cuprinsese. Îmbrățișările nu mai conteneau. Ochii inginerului străluceau, iar sufletul i se strălumina.

– Ce prost am fost, își zise inginerul. Am avut mintea legată. Eram rob la alții.

Strănepotul, acum cu rang de inginer, cum zisese dacul din sinea sa, apăsă pe pedala de accelerație a mașinii, pe drumul ce ducea spre șantier. În vremea aceasta, în poiană, pe piciorul acela de plai, sărbătoarea nu mai contenea.

– Spuneți-mi, spuneți-mi tot ce știți, se ruga dacul eliberat din conul de umbră din sinea inginerului. Vom fi o ceată strașnică. Ați reușit. Vă mulțumesc. Vă mulțumesc. Mă zbăteam, dar încă nu aș fi biruit.

– Noi, îi răspunse un oștean, am căzut în cetatea Biharea. Câștigasem o bătălie în câmp deschis și reușisem să ne retragem în cetate, în timp ce Menumorut, regele nostru, se ascundea în codri, cu un corp de armată intact. Aveam deci o situație care ne dădea dreptul să-i zdrobim pe unguri și să le tăiem pofta pe multă vreme de a mai veni de la Balaton, la Tisa, după cele necesare traiului. Începuseră asediul cetății, metodic, infernal. Exact ceea ce doream. De rezistat, rezistam. Știam că îl avem în codru pe Menumorut, în supraveghere strategică. Dar, ceea ce făcuseră slaviila trecătoarea carpatină dinspre ținutul Ung au făcut și cnejii slavi trăitori printre noi, care luptau alături de noi. Participau la luptele de la intrarea în cetate. În mod neașteptat au întors armele împotriva noastră, cedând la porți și lăsând podurile peste șanțurile adânci, pline cu apă. Ungurii au irumpt în cetate, la măcel. Rezistam în turnuri și în terasele apusene ale cetății, când au aflat că Menumorut nu e în cetate. Pornise val vârtej spre capitala Biharea, în ajutorul oștenilor săi prea iubiți. În cetate luptele încetează. Ungurii îi ies în întâmpinare, cu gândul de a evita o nouă bătălie, sau, poate un război lung, de uzură, la adăpostul codrilor. Se face pace temeinică, pecetluită printr-o nuntă. Fata regelui Menumorut se căsătorește cu fiul regelui ungar, urmând ca ginerele să fie urmaș la tron, în locul lui Menumorut, după moartea acestuia. Nimic nou pe fața pământului, când un prinț străin ajungea, prin căsătorie, capul unui alt stat. Armata ungară pleacă, Menumorut continuându-și domnia în țara sa de grai latin, țară ce-și întindea hotarul în spre apus până la Tisa. Iar noi, după atâta vreme de trai în sângele urmașilor noștri, am ajuns în pajiștile stăpâniri noastre de drept, pe piciorul de plai spiritual al acestui inginer constructor, strănepotul nostru, care s-a eliberat de lanțurile care îl țineau în robie.

– Greu drum va avea.

– Dar al tău și al nostru, cum a fost? Al lui este, al unui fericit. Cu nimic nu pot fi înlocuite simțămintele de sănătate sufletească și de luminată și bărbătească dragoste de neam. Mai sunt doar câteva sute de ani. Timpurile mult așteptate le simțim cum se apropie. De aici, de pe picioarele de plai. Aceste picioare de plai trebuie să fie iar platouri montane, unde soarele cel văzut și Dumnezeu să aibă unde umbla și noi unde sta de vorbă cu ai noștri flăcăi, așa cum stăm de vorbă acum între noi. Dar trebuie să ne grăbim, să ne eliberăm strănepoții de azi și de mâine. Suntem în întârziere.

Singuraticul dac din Carpis abia acum observă că oșteanul comandant al cetei avea însemnele sacerdotale. Cuprins de bucurie și de sfiala intră în ceată, la ascultare deplină. I se rotunji gândul cu o întrebare, când îi și veni răspunsul.

– Decebal. Cel de al zecelea rege uns de zei. Garda lui personală este formată de regii și marii preoți de dinaintea lui. Dintre aceștia, Zalmoxe, regele și marele preot, din adâncimile cele de lumină, unde nu poate pătrunde nici un dușman, fie el din lumea aceasta, nevăzută de ochii omenești, fie din lumea celor văzute, Zalmoxe, de acolo, din taina dumnezeirii sale, l-a întărit pe Decebal, iar acesta este, cu adevărat, eroul călător, prin nepoții și strănepoții neamului său, din tată în fiu.

*Străbate fără oprire, făcându-și drum spre picioarele de plai. Le curăță de stufăriș, de spini, redându-le urmașilor urmașilor săi, eliberând **Dacia Eternă**. Regii dacii de până la el, regii daci de după el.*

Inginerul constructor ajunsese la șantier. Nici nu coborî bine din mașină, când își dădu seama de energiile supranaturale care îl conectează, de tehnicienii și muncitorii din subordinea sa, care, teleghidați, se cabrară, ca și caii n buiestru, fiecare la locul său de muncă. Utilajele lucrau în plin, oamenii la fel.

– Strașnic, mi se face o demonstrație, din lumea nevăzută. N-am să uit niciodată și voi rămâne, în toate zilele vieții mele, de nebiruit! Da, ființa omenească este de nebiruit dacă este axată pe coordonatele divine, eterne. Iar fulgerările care ne ajung de la potrivnici, nici că trebuie să ne sperie, nici că trebuie să ne schimbe vrednicia de a ne ajuta neamul să ajungă la limanul salvator, de unde vor rămâne în urmă, pentru totdeauna, hăurile prăbușirii speciei umane în istoria tenebrelor, istorie a misteriosului arhanghel, pe care cerul, încet-încet, l-a împins în cele mai de jos ale lumii văzute, exilându-l. Și-n ele va rămâne, dincolo fiindu-i imposibil să ajungă. Or, noi oamenii, de dincolo, din fericire ne-am prăbușit și dincolo ne vom întoarce. Iar de dincolo vin ai noștri. Și până vin mai sunt doar câteva sute de ani. Drumul se luminează de pe picioarele de plai, teritorii sfinte din sinea noastră, rămase de nebiruit, guri de rai, unde cuvintele înfloresc lumina cea nearzătoare, blânda, lina, iubitoarea lumină. Acolo, la ele se ajunge prin culoarele cele pierdute în întuneric. Fi-va lumină! Lumină! Fi-va lumină! Lumină! Fi-va lumină! Lumină! Lumină în cuget, lumină în minte, lumină în simțăminte, lumină clarvăzătoare, purificatoare, biruitoare. Războiul cel mare nu s-a sfârșit. Arhanghelii, din cerul în care ochii pământești nu văd, vin în plaiurile de rai dintre noi, unde vedem și suntem văzuți, în bucuria sfântă a refacerii dreptului nostru de proprietate peste fericire. Iar Lucifer știe că nu am pierdut gustul Luminii Line, gustul fericirii și se avântă și el în luptă, născând și stârnind migratori și imperii asupra noastră. Dar vai, nu-l vom lăsa în veci să ne anexeze raiul. Noi am greșit, dezlegându-l pe exilat din legăturile cerului, tot noi îl vom închide în întunecimile de unde a scăpat și ne-a coborît și pe noi. N-are dreptul, n-are acces la Paradis. Aceasta este partea noastră de eternitate. Din fericita lui eternitate, Lucifer a fost alungat de legiunile rămase cu vrednicie în lumină. Am greșit, Doamne. Iartă-ne. Și-i vom demonstra lui Lucifer că cine nu ascultă de Lumină și vrea ca Lumina să asculte de el, este mai mic și mai slab decât făptura lui Dumnezeu, numită om.

Inginerul abia acum observă că umblase dintr-o parte în alta a șantierului, cu mintea captată de niște gânduri care au dat rod din cine știe ce semințe sădite în sinea sa. Își adună gândurile și își dădu seama că strânsese mâna multor oameni, iar pe fața lor apăruse lumina bunătății și fericirii.

– Niciodată nu mi-am putut închipui că există atâta fericire și bunătate. Parcă sunt izvor de fericire și bunătate. Și apele vin din sufletul meu și tot vin. Din sufletul meu de parcă acesta ar fi un izvor. Și universul divin își are izvor întru fiecare om. Dacă-l vrea, dacă-l dorește, este al său. Dacă alții îi vor pierzarea, fiind al tău, te luptă și-l apără și-l adă în loc luminos, în platoul eternității din fiecare om, în poiana în care strălucește Dumnezeu, oglindindu-se în lumea făpturii Sale și unde făptura se oglindește în Dumnezeu.

Inginerul simțea că apele luminii îl spală cu cea mai plăcută adiere și cu cel mai bun efect, de toată zgura existenței sale. Pâraie zoioase îl părăseau. Bucurii pe care le căutase, și le practicase, îi apăreau acum jenate, penibile, ba chiar, de-a dreptul murdare. Adevăratele bucurii răsăreau acum în el ca holdele de grâu, umplându-i ființa. Îl invadase Lumina cea cu foc ce nu arde, îl invadase fericirea. El însuși, ea însăși, în sinea lui, o singură ființă. Ființa fericirii. Orice practici terestre, de târătoare, ale ființei umane, se ofileau și se destrămau. Se făcea curățenie în interioarele drogate de practicile ilicite și peste tot pătrundea apa de lumină și dispăreau chemările viciilor, poftelor oarbe, tâmpe. Și se hrănea inginerul constructor, pe dinlăuntru, cu bunătatea. Era ca un râu care mereu primea apele izvoarelor. Și iarăși le primea. Și începu să uite de rușinea vieții sale de viermuitor biped, atâta de incomparabilă era noua viață ce o trăia. Și urca tot mai sus, tot mai departe de tot ce a fost, dorind să primească și mai mult și să nu se termine niciodată ceea ce primea.

În drum spre un sat din apropiere, simți cum automobilul său este împachetat într-un fel de forță electrică, dar car nu electrocuta, situație comparabilă cu un fel de păienjeniș de fire fine și nevăzute. Accelerația motorului se mări fără să fi intervenit inginerul, apoi se stabilizează. Inginerul simți cum forța nevăzută îi asigura confortul și siguranța deplasării. De la un timp auzi motorul automobilului ca mai înainte de acest fenomen. Totul se terminase. Reduse din accelerație, atent la condus, revenind la o viteză în care însuși avea grijă de siguranța deplasării. Într-un târziu îi păru rău că nu a oprit în apropierea locului de unde forța nevăzută încetase să mai acționeze. Abia acum înțelegea deplin ce se întâmplase. Îi era dor de ea. Îi trecea prin suflet o vagă stare de teamă. Nu s-a întors din drum. Era departe. La revenirea spre casă, a trecut prin spațiul de stranie intervenție, aproape la pas, gata să oprească și să se lase la îndemâna acelei forțe. A coborât din mașină. S-a plimbat înainte și înapoi, pe coasta dealului pleșuv, cu iarbă mărunță și ici colo cu stânci mici, măcinate de vreme. Nici un semnal. Într-un târziu a plecat mai departe spre oraș. Încet-încet cele întâmplate nu i-au mai fost atât de vii, în memorie. Nici fenomenul, real, dar nedemonstrabil, de la șantier, când din sinea sa radia bunătatea, conectând pe toți salariații și dirijându-i la lucru, mulțumiți și harnici, ei înșiși plini de fericire. Și-a dat seama, în zilele următoare, că numai el a fost conștient de fenomen și că a încerca să-i conștientizeze și pe ei ar fi fost echivalent cu a-l face nebun. Că au fost cuprinși de voie bună, își aminteau toți. Între cele două stări, înclina spre cea din șantier, pentru că nu dispăruse de tot din sufletul său și nici chiar din mintea lucrătorilor de pe șantier. Cea cu automobilul, de pe drumul de lângă Fântâna lui Alexandru, dispăruse de tot. De ce? Îi lipsea bunătatea, iubirea și nu lăsa nimic, dacă nu primea și ea ceva? Greu de răspuns, își zise inginerul. Bunătatea devenise comoara sa, neștiută, nevăzută, de nimeni. Inginerului îi venea să oprească oamenii și să împartă fiecăruia din comoara sa. Dar își dădu seama de situația în care s-ar fi pus. Nebun. Cum să împarți bunătatea? Cum să i-o dau altui om? O comoară care vindeca omul de orice suferință sufletească și elimină astfel sursele de îmbolnăvire pentru trup. Cum să împarți fericirea? Iar el, inginerul, știa că dacă oamenii i-ar asculta, în timp ce le-ar vorbi, se reușește transferul fericirii și în sufletul lor. Dar cum să nu râdă de el, cum să nu-l beștească?! Totuși, observă cum cunoscuții, sau noile cunoștințe îl ascultau mai cu atenție. E adevărat că și el era mai atent la glasul tonului său, eliminând din el

duritățile, voința de a vrea să demonstreze ceva, de a impune o părere. Dimpotrivă, o voce liniștită, cuprindea și o parte din iubire. Și iubirea trecea în omul cu care vorbea și-i împropăta clipele. Omul vibra de-ndată, de noua sa stare bună. Fața îi devenea mai deschisă. I se întrezăreau anume lumini pe chip. Femeiele se trezeau din indiferență, sau din colegialitate, la un fel de atracție, așa, subită, față de inginer, iar noile cunoștințe nu-l slăbeau din ochi, cu gândul de a se lăsa cucerite de el, cucerindu-l. Amorul le dădea târcoale. Altele sesizau adevărul ce venea spre ele, în ele și chipul li se lumina neamestecat, dar se rețineau, ca să nu li se confunde trăirile, cu apelurile erotice. Inginerul învăța. De primele, care se apropiau de el cu gândul la amor, îi părea rău. Ar fi vrut să înțeleagă despre ce e vorba. Să nu piardă nici ele darul și nici el. Să nu rămână, din nesăbuinta unor poftes trupesti, fără comoara din sufletul său. Descoperise, după mulți ani, că are soție și că viața de familie îi este de ajuns. Trebuie să renunțe la orice legături neîngăduite în afara familiei. Dar cum să le explice femeilor, care, ca și el, până cu câteva zile în urmă, nu concepeau un alt fel de trai, chiar dacă cel pe care îl trăiau nu îl dezvăluiau public, iar verbal, în dialogul lor cu lumea, îl condamnau. Inginerul încercă să dăruiască o parte din comoara sa, pentru a demonstra că ademenirile sunt palide și penibile față de fericirea pe care o da această comoară. Gestul unei colege nu a fost departe de obscenitate. Ironizat, inginerul se retrase strategic, înainte de a fi ridicol. Comoara sa, oricât ar fi dăruit din ea, acum știa sigur, nu se va micșora niciodată. Intuia că, dimpotrivă, cu cât ar dăruia mai mult, cu atât ar deveni mai deplină.

– *Ce să fac? Își zise el. Să mă fac preot? Dar e târziu. Să fiu călugăr? Sunt cu soție și copii. Să îmi propun să schimb lumea? În sufletul său simți ființa bunătății, care era chiar în sinele său spiritual, cum a tresăltat de bucurie. Inginerul se simți mai înviorat și mai fericit.*

– *Se bucură dacă pornesc la drum pentru schimbarea lumii! Nu mi se pare imposibil. Ferice de mine dacă voi rămâne așa, cum mă vrea și cum mă vreau și eu în ceasul acesta. Este mai mult decât am visat, este dincolo de aripile imaginației. Ea, imaginația, e tot imaginație. Nu are căldura bunătății. Oricât îmi pot imagina căldura unui cuptor, e altceva să ai un cuptor, să-i simți dogoarea căldurii.*

Ajuns acasă, dori să își îmbrățișeze nevasta, cu toată căldura iubirii, dar înțelese că până și ea ar socoti că nu e în toate mințile. Să-i vorbească, să-i explice că în el există o comoară, o avere care îl face fericit. *Dar ce te-a apucat, dragă?* – i-ar zice ea. *Dragostea,* i-ar răspunde el. Ce ar fi înțeles ea, este lesne de presupus. Și cum să-i explice că iubirea pe care o are în suflet vrea să i-o transfere și ei. *Bărbate, vino să te sărut,* i-ar zice ea entuziasmată. L-ar îmbrățișa. *Până aici e bine,* și-ar zice el. *E expansivă. A fost pătrunsă de căldura comorii mele. Dar mai departe ar trebui să mă asculte, pentru a găsi modalitatea de transfer. S-ar uita la mine cu ochii mari, dacă nu cumva ar începe să disimuleze, dându-mi dreptate, dar cugetând la un medic psihiatru și eventual la internarea mea într-un spital, înainte de a mă da în spectacol.*

Inginerul începu să-și cumpănească gândurile și cuvintele. Dar dorea, arzător de mult, să găsească, fie și un singur om, care să îl asculte cu răbdare. Iar dacă l-ar asculta, ar fi pătruns de iubire. Iubirea dorește să se dăruie. Uite-așa, precum cele cinci pâini. Se tot frângeau și nu se mai terminau. Până când s-au săturat toți. Inginerului îi trecu prin minte expresia de sărutare sfântă, de îmbrățișare sfântă. Își

înconjură soția, cu brațele, pe după umeri, într-o îmbrățișare a luminii. Simți cum din sufletul ei izvorăsc lumini, ca un buchet bogat de flori. El știa despre ce este vorba, ea nu. Dar un sentiment de mulțumire îi îmbujoră obraji. Rămaseră îmbrățișați în tăcere și cumințenie. Ceva deosebit trăia și soția, drept pentru care tăcu, păstrând astfel nerostită, starea lăuntrică bună, ce-i umpluse sufletul. Ba mai mult, îi umezise ochii. Subit, își strânse în brațe soțul, cu toată forța ei. Voia parcă să treacă în adâncul lui, ca și el să simtă ce simte ea. *Oare ce poate fi mai sfânt, decât ce simt acum în mine*, își zise ea, *în afară de Bunul Dumnezeu*. Rostind cuvântul de *Bunul Dumnezeu*, iubirea din sufletul ei îmbujoră obraji. Se desprinse de soț și își privi brațele, palmele, apoi soțul și grăi: *Doamne, dar ce e cu mine?* Privirea ochilor ei se întâlni cu privirea ochilor lui. Față către față. Privirile deveniră un singur fir viu, de viață, al unei inteligențe nevăzute, care sălășluia în amândoi. Inteligență extrem de bună, bunătatea vie, aavea, inteligentă. Soția sesiză că un fenomen ceresc se manifesta în sinea sa, așa cum apa se manifesta în izvor. Se gândi în mod deosebit la căldura sa sufletească și constată că aceasta se retrage, dispare. Se concentrează, voind să nu o lase să se retragă, în locuri neștiute de mintea omenească. Soțul pricepu gândul soției și tot în gând îi răspunse că această stare sufletească nu poate fi păstrată, sau nu poate fi adusă în sufletul omenească, decât prin rugăciune. *Da, își zise ea în gând, ar trebui să mă rog lui Dumnezeu cu gând curat și îndrăzneală. Rugăciunea este podul dintre om și Dumnezeu, nimic altceva. Nici vorbă ca omul să fie umilit. Dumnezeu este nevăzut. Dacă îl doresc, tot în mod nevăzut, îl poftesc în cămărilor sufletului meu. Ți-e drag cineva? Îl vrei în casă? Cineva care vrea să fie invitat! Te ții de el și nu te lași până nu-ți intră în casă. Or, ca să ai unde-l invita, trebuie să faci curățenie și ordine, să se simtă bine, atât el cât și tu. Și atunci, Dumnezeu e în tine, ca o floare de lumină în glastră. Să cureți tot ce este infect. Își lăsă fruntea în jos și se retrase în camera sufletului său. Își aminti de un colț secret din sufletul său, pe care acum îl vedea așa cum era, o infecție. Își înșelase bărbatul. Cum să-l primești pe Dumnezeu într-o asemenea murdărie? Niciodată nu avusese conștiința unei stări de infecție, până când sufletul nu-i fusese cuprins de lumină și blândețe. Blândețea, tandrețea bunătății. Ceea ce socotise a fi fost un câștig, relația neîngăduită cu un alt bărbat, îi apărea ca o viermuială, într-o sală de primire a oaspeților. Iar oaspeții, cu traiul lor intim, fără să aibă de ce să le fie rușine dacă cineva ar avea posibilitatea de a vedea în cămărilor sufletului lor. Femeia știa că însuși Dumnezeu îi va fi oaspete, lumina inteligentă și bună, a toate știutoare și văzătoare. Și ce să vadă? Cele făcute în ascuns? Care acum sunt pe față, deoarece în sufletul omului, în fața conștiinței omului și a lui Dumnezeu nu există nici un fel de ascunzișuri. *Doamne, nu sunt vrednică să vii în inima mea. Dar cum, Doamne, să nu mai vii niciodată?! Mi-e rușine, dar, Doamne, nu pleca. Revino. Mi-e rușine să vezi ce am făcut cu făptura creată de Tine. Fii tu cea de dinainte de a fi făptuit ceea ce nu e îngăduit*, auzi un glas în sinea sa. Femeia tresări, uimită de glasul conștiinței sale. Se sperie de o clipă de frumusețe de nedescris, care apărură în sinea sa, așa cum ar apărea o priveliște absolut încântătoare, la o simplă deschidere de geam, ce s-ar închide la loc, încât nu prea știi de unde e priveliștea, n-ai prea avut timp să o înregistrezi bine cu privirea și să o treci prin ochii minții, ca în urma unui efort, să își amintești unde ai mai văzut-o. Stia desigur că simțământul din sinea sa era o trăire fără egal în întreaga sa viață. Trăire, realitate existentă în*

tănițele adâncimilor sale sufletești cele mai secrete. Apoi dispăru. *Unde! Ce-a fost? De când? Doamne! Din ce vremi? Am în mine asemenea comoară! Am trăit o asemenea minunăție? Oh! S-a dus. Ce vremi! Cele dintâi! De dinaintea celor în care avem câte ceva de ascuns în minte, viclenii și gânduri de tot felul și de ascuns de ochii lumii, în locuința cu perdelele lăsate și cu ușile închise. Ce facem în ascuns? Viață ascunsă. Viață concomitentă. Două vieți. A doua, mincinoasă, cu aparență de normalitate. Și s-au surpat luminile în subteranele simțurilor. Minciuna, ura și crima s-au instalat la lumina zilei, devenind viața, iar lumina a trecut în subterane, uitată și rar folosită, deoarece ea e limpede, fără viață dublă, fără nimic de ascuns. Or, a o descoperi, a o aduce la suprafață, ar fi resimțită ca un efect destabilizator față de lumea aceasta, în care strâmbătatea a devenit o obișnuință. Am ajuns într-o fundătură, cu întreaga civilizație omenească. Omul mincinos, ființă dominată de simțuri, reacții brutale, legile constrângerii, în loc de legile libertății divine. Constrângerile, umilirile, îndesate, etajate, impuse, iată istoria omenirii. Duritatea simțurilor noastre ne-a dirijat să descoperim, să ne croim civilizația pe energiile brutale, cărbune, petrol, praf de pușcă, toate ca arme, în primul rând ca arme. Și în fine energia nucleară, în primul rând, tot ca armă. Și întreaga civilizație omenească a ajuns în fundătură, cu toată forța sa militară și industrială. Nu mai e nevoie de un război nimicitor, ci doar de câteva lovituri nucleare. Sau de accidente nucleare. Sau de bombr cu neutroni. Sau, altă nenorocire, bomba bacteriologică. Și altele, încă ținute la secret. Civilizație copleșită, apărută de caracteristicile proprii, violența, viclenia, ura, minciuna, abuzul. Dacă nu am fi căzut în cele condamnabile, am fi descoperit energiile blânde, colosale și eterne, doar planetele și stelele și sorii, oricât de mici sau de mari sunt, se sprijină și sunt coordonate de energiile nevăzute. Și dintre acestea, fie să fi avut în vedere magnetismul planetelor, energie nepoluantă, fie energia luminii, pe care abia o dibuim și nu știm cum să o folosim pe gratis, permanent, ca și pe cea gravitațională, a atracției și respingerii planetelor. Dar dacă planetele sunt în corăbiile lor nevăzute, corăbii de energie, trebuie ca dincolo de cele văzute – planete, stele și sori – și de energiile pe care stau toate cele nevăzute, să fie alt nevăzut, de dinaintea lor, care a lucrat tot ceea ce vedem cu ochii, iar energiile acestui nevăzut de dinaintea lor ne stau la îndemână. Am tot rupt legăturile cu ele, ignorând legile acestor legături și restrângând starea noastră de percepere la simțuri și la nevoile simțurilor. Fiind dotați cu posibilități încă inimaginabile, ne-am pus pe lucru, pe părțile simțurilor, crezându-ne ceea ce nu suntem, raționamente, simțuri și calcule, dar mai suntem și trăiri și lumini pentru de dincolo de simțuri, de sori și planete. Ne-am izolat în cele de rușine și de groază. Ce-ar fi să acceptăm faptul că suntem produsul unei inteligențe superioare și că am trăit într-o civilizație umană, pe planurile luminoase ale marilor fericiri și că strămoșii noștri, de dinaintea alunecării noastre în cele mai de jos ale lumii acesteia, în care trăim, își continuă legătura cu făcătorii omenirii? Iar noi, oamenii, am cere să se deschidă cerurile și să ne întâlnim cu lumea neprăbușită, evoluată în direcția bună. Cu alte cuvinte, civilizația Paradisului ar exista pe un alt plan, ascuns percepției noastre, iar noi, din aceeași civilizație, ne-am fi despărțit de ea, prin consecințele neascultării. Și dacă s-ar deschide cerurile, ce s-ar vedea aici? Un abator în care oamenii sunt tăiați, uciși, împușcați. Oamenii de toate vârstele, într-un autogenocid de mii și mii de ani. Apoi, că deși există unele reguli de conviețuire,*

nici în timp de pace nu sunt respectate. Alienați, fetele și băieții sunt bombardati de simțuri și mulți cad sub dependența lor, la fel mulți soți și multe soții. Ce să vadă semenii, frații noștri de sus, dacă s-ar deschide cerurile? O grădină zoologică a imoralităților de tot felul și un depozit uriaș de minciuni, viclenii, orgolii, ură, abuzuri și ucideri? Cu această carte de vizită să ni se deschidă porțile acelei lumi, din care, în afara ei, singuri am ieșit? *Doamne, rosti soția inginerului, sunt eleva Ta. Îți mulțumesc pentru că mi-ai desfăcut legăturile minții, pe care eu însumi am legat-o, cu știință și fără știință, printr-o viață contrară cerului, unde este adevărata mea patrie. Și ajută-mă Doamne să-mi refac temeinic, legăturile cu cerul, încât să mă întorc în lumea pierdută. Să nu mai fie nici un baraj între mine și ea. Luminile ei să fie în mine și sufletul meu în ea. Să fiu purtătoarea comorii pierdute, însămi să fiu comoara cea de neprețuit a iubirii Tale. Mulțumesc pentru faptul că m-ai primit ca studentă la Universitatea Luminii. Mă voi duce la primul preot să-i spun totul și să încep curățenia în lăcașurile murdărite ale sufletului meu, să mă pregătesc, așa cum se cuvine, de sărbătoarea deschiderii porților și dărâmării zidurilor dintre mine și lumea din care ne-am alungat singuri. Și ca o fiică vrednică, voi fi un vajnic ostaș al luminii. Toate au o limită. Omenirea trăiește în tenebrele surprărilor. Trebuie eliberată. Nu cunosc, de azi încolo o altă autoritate decât a ta, pentru că ești singurul care m-ai respectat cu adevărat, neimpunându-mi cu forța nici o lege. În fericire, eram liberă. Acum suntem nefericiți, în constrângeri de tot felul. Numai tu, Doamne, ești în stare să ne salvezi, să ne eliberezi. Mulți nici nu mai bănuiesc ce au pierdut și nici nu mai pot să trăiască decât în sclavia civilizației actuale. Mărturisesc, Doamne, că am greșit. A tresărit în mine din cele adâncimi aproape uitate, lumea în care noi, oamenii, am fost, iar acum avem un baraj în calea minții, o cenzură impusă de cer, în mod protecționist, de care nu putem trece dect prin rugăciune, prin credință. Acolo este comoara mea, în cer și în sufletul meu, dar umbrit de cele de rușine și condamnabile până și de legile omenesci.*

În sufletul soției inginerului, se arăta a fi, pe vârful de munte, un castel de lumina. I se părea a-l vedea în afara ei, în imaginație, deși imaginația părea a fi doar o proiecție în interiorul său spiritual, pe un plan aparent exterior. Lăsa imaginea castelului să dăinuie. Nici un gând nu-l împinse din văzul minții.

– *De ce mi-a apărut, oare, această imagine din tainele spiritului meu?* – se întreba soția inginerului. *De ce oare din lumină neorbitoare și totuși lumină, o construcție ce mă invită parcă să mă apropiu și să intru în ocolul ei, ca la mine, în casa părinților mei, pe când eram copil. Castelul meu natal, îi trecu prin minte soției inginerului, Lumina blândă. Iar eu urc pe munte, spre castelul meu. Și lumina o simt dinlăuntrul meu, cum mă pătrunde. Oftat după oftat plecară din mine durerile de mai demult și mai recente, în locul lor instalându-se castelul, iar eu intrând în el. În sinea mea castel, iar eu intrând în el. Spre vârful de munte, pas cu pas. Din când în când câte o oprire, pentru a mă pătrunde de desfătare. Castelul meu de lumină vie, inteligentă, fericită că îmi este mie însămi, casă. Ea, lumina castelului meu, nici nu are altă rațiune de a fi, față de mine, decât de a-mi fi mie însămi castel. Iar lumina o prăbușii, cu mine, în adâncimile întunecimilor, în această istorie a omenirii, în care mă tot zbat și visul cel mare, de aur, al omenirii, tot nu îl întâlnesc. El era acoperit de stânci, nămeți, aluviuni de tot felul, de incredibil de multe straturi arheologice.*

Am uitat de ea, ocupându-mă cu sârg de istorie, ca să știu totul, să cunosc binele și răul, frumosul și urâtul. Și uitându-mi, pierzându-mi lumina, prin cele hățișuri ale istoriei, care s-au făcut din ce în ce mai multe, păduri și codri care crescuseră în mine, instalându-se în locul a ceea ce am pierdut, mi se pare, totul, ca făcând parte din viața mea. De fapt din viața de acum, nu din cea de atunci. Și pierzându-mi memoria luminii...

Scriitorul, la masa de lucru, acum fără prezența lui Decebal, nici a inginerului și soției acestuia, era într-adevăr uluit și îngrijorat să nu piardă o imagine ce părea că își împlinește contururile, fără grabă, legând vremurile într-o construcție unică, pe platourile unde cerul se odihnește pe pământ. Ca o părere fugară, îi păru și lui că văzuse în sinea sa și în același timp și în afară, pe platoul unui deal cu vârful despădurit, platoul de lumină din sufletul soției inginerului. Scriitorul a avut o vizualizare de sus, din seninul cerului.

– O, Doamne Dumnezeu, nu se poate! Cum ai îngăduit să fie nimicite cele mai temeinice așezări urbane din zonele colinaro-montane, așa ceva nemaexistând cât se întinde pământul, între Japonia și Anglia! Singura civilizație urbană colinaro-montană. Doamne, văd tot, tot, tot. Centrul așezării urbane se întinde pe zeci de kilometri, de sus, de pe plaiuri, până jos, cu tuburi de ceramică. Și azi, după două mii, două mii cinci sute de ani, apa vine tot pe vechile conducte. Se sapă, de la izvor, câțiva metri și se dă de conductă. În munții, ce până mai ieri păreau lipsiți de interes pentru arheologi. Sus, nici urmă de piscuri. Au devenit platouri. Picioare de plai pentru tălpile lui Dumnezeu, când trece de pe-o-nălțime pe alta și apoi mai departe, în nevăzutele lui resorturi de proiectant și constructor al universului, al celor văzute și nevăzute. Doamne, lasă pe veci în sinea mea, limpede ca lumina zilei, tot ce mi-ai arătat acum. Nu știm ce avem la noi în țară! Ce am avut! Și ce e posibil să avem! Nu ne vedem viitorul, fără să ne știm trecutul, indiferent cât de măreț și de adânc prăbușit este. Pe dinlăuntru sufletului nostru el poate fi restaurat. Iar de aici, până a-l desena și reface, ici-colo, piatră cu piatră, e vorba doar de timp. În cer sunt mărturiile a toate câte au fost și a celor viitoare. Acolo, în cer, sunt făcătorii cerului și ai pământului. Proiectanții și executanții. În spirit. Dar aici, pe pământ, cine mai știe ce a fost, cine mai știe din ceea ce văd eu? Și ce dacă văd eu? Omul atinge cu piciorul, pipăie cu mâna și mângâie cu privirea sa trupească. Iar eu acum sunt cu vâzul meu netrupesc, din trupul meu trupesc. Că sunt dotat cu de toate. Stau cu plăcere de vorbă cu cei din cer, așa cum stau clapele pianului cu melodia. Se lasă prădată și adusă pe scenă. Se lasă rostită. Se lasă trăită. Minunea privește din ochii și din inima omului. Înflorește în mintea și inima omului ca floarea în glastră. Și omul uită de tendoane, coaste, pârghii, rotule, brațe, antebrațe, bucurându-se de rodul iubirii sale, de floarea de lumină încolțită și iluminată. Fericirea. Trupul este sălașul fericirii. Așa cum ochii sunt sălașul privirii. Cum o casă este sălașul lumii. Cum bolta cerească este sălașul soarelui. Nu ne mai lipsește nimic. Din inimă sunt alungate toate necazurile. Rănile se vindecă. Organismul trupesc se purifică de toate suferințele, de toate abuzurile. Și de păcate. Plăcerile lui sunt, acum, mărunte. întoarse la rosturile lor și atât. Fericirea a dat rod pe ogorul sufletesc. Lanul e bogat și dă în pârg, într-o nesfârșită vară a fericirii. Cum de fericirea nu are sfârșit?! Cum de poate fi permanentă?! Cum de s-a întors ea din nou pe pământ?! Cum de a rodit

din câteva bobite de zori uitate sub aluviunile fiecărei ființe umane?! Bobite de zori sub șisturi de cărbune. Scânteii, câteva, sub munți. O boabă de rouă pentru oglindirea bolților înstelate. O boabă târâtă în subteranele întunecoase și neumblate. Și iat-o, în plaiul sufletesc, înluminată, rod bogat, candelabre, mătasă de lumină lină, inteligentă, iubire în trupul ei cald de lumină. Și omul se unge cu lumina și lumina se bucură de om și omul este lumină și omul este cu adevărat fericit. Lumina este el însuși, eliberat de păienjeni și întuneric. Spălat. Proaspăt. Dintr-o magherniță tencuită și văruiată, a devenit vază pentru lumină. Și lumina este chiar bucuria omului, este chiar sentimentul lui de iubire, este chiar el însuși, glasul conștiinței. Conștiința că eu, omul, sunt lumină vie în viața de vie. Că viața de vie este chiar lumina. Că omul nu este om fără glasul conștiinței. Iar vocea conștiinței ar trebui să fie cea mai limpede voce. Doar este chiar vocea fiecărui om. Ba mai mult, este chiar el, omul, liber, fericit, în paradisul adevăratei sale divinități. Liber, fără munți și nori de întuneric în calea privirii sale. Acolo de unde el vede și știe cine este, de când este, de unde este, cine l-a făcut. Doar e limpede că este rostuit de o inteligență care a avut grijă să fie o planetă cu apă, cu atmosfera, cu o centură de protecție a atmosferei, cu verdeață, cu ființe simple, la pornire, apoi cu pești și animale, cu toate viețuitoarele și abia la sfârșit l-a făcut pe om. De de la sfârșit? Cu fiecare rând sau rânduri de ființe, verifica totul. Iată că animalul are spirit de orientare, are simțăminte puternice. Are un corp care funcționează bine. Toate le verifica Domnul Făptuitor, încât omul a apărut pe lume când toate îi fuseseră bine verificate și pe îndelete. Ce-i lipsea omului față de celelalte ființe?! Sufletul. Inteligența, rațiunea ca formă definitivă, distinctă, a personalității sale. Și Domnul a implantat în plus, în om, în chiar întregul alcătuirii sale, rațiunea, dându-i o planetă cu absolut toate cele trebuincioase și un rost pe măsra sa. Rostul l-a uitat de tot. Fericirea a rămas în el cam așa cum sunt zorii din totalul unei zile, iar rațiunea s-a retras ca o flacără ce se reduce spre stingere, pierzând privescările și legăturile, la modul conștient, cu cerul spiritual, cu partea nevăzută a tot ce există și se vede. Partea nevăzută a tot ceea ce există și se vede. Partea nevăzută, dar în care puterea spiritului vede, așa cum vede și ochiul nostru trupesc. Ba mai mult, spiritul penetrând obstacolele materiale, fiind și în ele și în afara lor, oriunde, liber și clarvăzător și lucrător. Fericit. Vocea conștiinței era ca o boabă de rouă în care se vede cerul și se comunica din chiar din aceasta boabă. Știam cine sunt. Mai știam noi oamenii cine suntem, când suntem în economia de timp a celor văzute și nevăzute și unde suntem în universul văzut în nemărginirea lui mărginită? Numărăm stelele și nebuloasele, de la noi de jur împrejur, dar asta nu înseamnă că știm unde suntem dincolo de distanțele până unde am detectat cele văzute. Glasul conștiinței, lumina limpede, melodia care se exprima ea însăși, pe planul mental al omului, fără vioară, fără pian, sau care mișcă ea însăși corzile vocale spre a fi grăită. Melodie nepenetrată de aluviunile antimelodice. Și totuși între ea, între glasul conștiinței, între eu însumi și eu viețuitorul, s-a interpus ceva, încât nu mă mai aud decât firav, fugar, pe mine însumi, în sinea conștiinței mele actuale, iar de rostuit mă rostesc și mai puțin, mai rar. Dimpotrivă, practic, susțin și gândesc cele ce se opun vocii conștiinței. Construiesc, voluntar, cu mare chin, o lume, nu după pecetea vie a Creatorului lăsată în mine, ci după alt chip, umbritor și întrerupător al legăturilor cu mine însumi. M-a răpit, a pătruns la

comenzile intime, le-a decuplat de la vocea conștiinței, dar nu în totalitate. De așa ceva nu este în stare, deși ar dori. Dar să nu ne amăgim, decuplările sunt atât de multe, încât noi, oamenii, călătorim cu întunecimile neștiinței, cu cele tangibile, fizice, trupești, materiale, restrângându-ne în mare măsură existența, întemnițându-ne eul nostru luminos. Decodăm partea neinteligentă, decodăm alcătuirea materiei și înzestrarea tehnică a omului, în mod voluntar trăim cu spatele la lumea eului, unde aceste decodări sunt limpezi. Dar răpitorului nostru îi convine această poziție cu spatele la fericire. Altfel, ne-ar pierde. Ne-am elibera, recunoscându-ne pe noi înșine, eul nostru și dramatica situație din capitivitatea în care am căzut și în care suntem dirijați, părându-ni-se, unora, că aceasta este condiția speciei umane. Ni s-a ascuns lumina. Dar nu într-atât încât, din adâncurile doririi ei, să n-o auzim. Dar dorința de a face, conform adevăratei noastre personalități, ne-a fost paralizată. Suntem prizonieri de atât de multă vreme, încât prin lanțul generațiilor, am uitat de căderea în prizonierat. Și viața noastră ni se pare normală. Și cum ne-a fost sufletul, chircit de viața în care am căzut, de sclavi, așa ne sunt și performanțele. Abrutizați, am descoperit energiile brutale, cărbunele, praful de pușcă, arma nucleară și iată, pas cu pas, am construit o civilizație cu care am intrat în fundătură. Nuclear sau cu alte arme ne nimicim, solul l-am îmbolnăvit, aerul și apa le deteriorăm, alimentele, tratate chimic, le-am denaturat. Și ce am câștigat? Prelungirea vieții nu am reușit-o. Îmbătrânirea trupului omenesc și moartea lui nu pot fi oprite. Și nu avem vederea existenței noastre dincolo de existența vieții în trup. Maimuțărăm intervenții medicale sofisticate. Nu neg binefacerile științei medicale și ale științei în general, dar efectele negative ale a acestei civilizații, mărturisesc adevărul că este o civilizație forțată, unidirecțională, nefirească. Cum ne-a fost sufletul, așa ne-a mers și mintea. Am ignorat energiile eterne, nepoluante, energii nelimitate. În schimb, am poluat întregul pământ. Pământul ca suprafață geografică și pământul ca înțeles de trup omenesc. Bravo, specie umană! Aceasta era calea științei? Nu cumva omul nu mai era el însuși, ci ca un fel de marionetă de la teatrul de păpuși, dirijat de stăpânul de sclavi, pentru ca omul să-i facă o civilizație conformă scopurilor sale ascunse, nemărturisite sclavilor, care se cred liberi și demni? Cât a reușit acel stăpân și cât nu, este o altă problemă. Ce trebuie să facem pentru a avea și a ști cine suntem și a ne bucura și a scăpa de zbuciumul mileniilor de războaie, în accepțiunea proprie, sângeroase și de războaiele psihologice, de biciuiri pe sistemul nervos al omenirii, de relații interumane anormale? Accesul pe drumul întoarcerii spre adevăratul eu este păzit de stăpânul întunecimilor, încât nu mai vedem nici drumul, nici pe acest stăpân, deși conștiința ne șoptește mereu despre prezența lui. O auzim, dar conviețuim mai departe în întunecimile stăpânului, deprinși din tată în fiu, în lanțul generațiilor. Și se fac multe împotriva luminării drumului regăsirii de sine. Prin artele plastice, prin muzică, prin film, prin artă în general, prin instituțiile statului și prin cele particulare. Nu vi se pare că, abil, pas cu pas, avansează acele elemente ale civilizației noastre care vin în conflict cu vocea lui Hristos? Că bătălia se dă între civilizația divină și civilizația celui ce o ascunde pe aceasta, prin capturarea noastră, acționând pentru un alt tip de societate? Că performanțele științifice sunt notabile, este adevărat, dar sunt reduse la instrumentație și medicamente, eliminându-se lumina inteligentă, sursa performanțelor științifice. Și totuși, cerul ne lasă să

descoperim din știința Făcătorului cerului și pământului, din știința Făcătorului vieții pe pământ. Dar parcă am fi niște hoți, care o sustragem de la cineva, de la adevăratul autor, pe care altcineva nu dorește să-l cunoaștem, încercând să i se substituie. Pământul este planeta unei teribile confruntări între două mari spirite, divin și antidivin, război dus în interiorul spiritului speciei umane, sub forma convingerilor și trăirilor sufletești și se manifestă pe plan social prin comportamentul oamenilor, prin relațiile interumane, prin religiozitatea sau nereligiozitatea persoanei. Prin instituții. Miza pentru antidivin este stăpânirea plantei și a bune ei înzestrări, a omului, în stare de performanțe, pe care el însuși, omul, nici măcar nu și le bănuiește.

Scriitorul, obosit, își lăasă fruntea peste dosul palmelor, pe masa de scris. Sus pe cer, candelabre de stele. Adormi. Spiritul își scoase din circuit calculatorul rațional de manifestare a ființei umane. Își întoarse energiile spre cealaltă parte a planetei, unde oamenii erau în plină activitate. Când într-o parte a pământului e noapte, spiritul lucrează prin cei unde este zi. Sau lucrează și ziua, când omul doarme, pentru cel care nu doarme. Fără deplasare din loc, așa cum cerul înstelat ajunge într-o boabă de rouă. Așa cum o boabă de rouă cuprinde cerul înstelat. Dintr-o dată.

Scriitorul se trezi și auzi în sinea sa o cântare.

*– Cântă cineva în sinea mea. Un cântec de demult. Îmi pare bine că m-am oprit să-l ascult. Adie aripa lui peste suflet, vindecându-mi neliniștile. Îmi pare a fi vocea mamei mele. Vrea să-mi spună ceva din timpul celălalt. În care trăiește din ziua plecării ei din lumea aceasta. A murit cu mulți ani în urmă. Vrea să îmi spună ceva, dar eu nu îi aud cuvintele. Doar melodia cântării ei. **Ba mă auzi. Mă auzi,** îmi spune ea încrezătoare. **Și unchiul tău, Vasilică, fratele meu, e cu mine. Și el te aude, nu numai eu. Și noi vă auzim pe voi și încă foarte bine. Mergi pe drumul pe care ești și vei înțelege că auzi foarte bine tot ce îți zicem. Așteptăm să faci mult bine pe pământ. Nu-ți irosi timpul degeaba, în nefericire. Știm necazurile prin care treci. Dar fă binele pe care îl poți face și nu suferi de răul pe care ți l-au pricinuit unii oameni. Nici de piatra vieții tale, pe care o duci cu mare greu. Și ea se va acomoda la sublim. Scrie, fii cu noi și melodia pe care o auzi îți este ție răsplată și bucurie. Ai grijă ca nu cumva să te răstorni, tot suferind de rănilor neîmplinirilor din imediata și intima apropiere. Lasă de la tine și scrie de la noi. Se rezolvă și intrarea în pace a copiilor pe făgașul lor. Ai grijă de tine, de inima ta. E bine, mergi bine. Vina nu e din vreo alertă trupească, ci din dreapta judecată. Dreapta judecată din mintea omului. Și acum întinde-te pe pat și dormi cu adevărat, cu melodia noastră înlăuntrul tău. **Îți vom cânta ca unui fiu iubit, cântectul nemuririi noastre.*****

Scriitorul își așternu patul și se culcă în pace. A doua zi se trezi în bună stare. Inima-i era mai voinică și el mai bine dispus. Își aminti de melodie și își dădu seama că este în sinea sa, vie, ca o simfonie vocală într-un final al măreției spirituale. Scriitorul se închină, rugându-L pe Dumnezeu să o ierte pe Crucița, mama sa, de orice greșală ar fi făcut și porni la lucru după îndemnul acelei melodii, din care transpăreau bunătatea și comuniunea unor spirite din lumea celălaltă. Starea de aici și starea cealaltă. Nu este important să știm ce vrem să știm și despre cealaltă stare a vieții, ci să fim lucrători în viața aceasta. *Ajuns-am să fiu pe pământ ca o floare înălțată în glastră* – își zise scriitorul. *Până acum floarea era în semințele de zori din*

mine, iar eu umblam prin lume ca un ghiveci fără rod, consumator de apă. Nu-mi vine să cred. Văd în sufletul oamenilor, citind în el ca într-o carte. Văd uneori, de-a dreptul și sunt uimit că se lasă citit. Așa, instantaneu. Doar nu cumva spiritul din oameni are și oarecari posibilități de manifestare independentă față de dorința, de voința, de rațiunea oamenilor! De parcă cineva din mine, eu, începusem instantaneu lectura sufletului celuiilalt om. S-au magnetizat, s-au întâlnit sufletele și unul s-a lăsat văzut interior și celălalt a primit informația! Și mai văd, cu certitudine, pe fața oamenilor, ca într-o carte deschisă, faptele lor trecute. Dau înafara din prea plin. Unele, de rușine. Se văd. Altele, de laudă. Și acestea se văd. Iată această femeie! A alergat după bărbați. A fost o vreme când voia să vadă cu câți bărbați se poate întâlni într-o zi. Acum are o față ca o cipuercă de întuneric. Bugetă. Tumefiată. A dat înafară din ghiveci floarea neagră a păcatelor. Nu numai cele făcute asupra sa, ci și cele prin care a îndurerat oamenii cu gura sa de cață înzestrată cu o rațiune robustă, pusă în slujba atacului social, în slujba jignirii, terorizării și hulirii semenilor. Muma-Pădurii. Muma-Pădurii printre noi. E ca o oglindă din care nu se mai poate îndepărta, oglinda fiind chiar fața ei, în care i se vede propria viață. Dar el, prietenul nostru, ros de carii, ca o rădăcină răsucită, de boabele negre ale orgoliului, de necamuflat, cu tot efortul făcut de a-i da un acoperământ de zahăr și conviețuire? Oamenii care pe dinlăuntru erau foarte neoameni, dar care apăsau tocmai pe pedala omeniei. Cum și-au pierdut locul, mai mult sau mai puțin central, din mijlocul colegilor de muncă. Au fost expulzați de pe orbita colegilor. De propria lor goliciune, de lipsa magnetului omeniei veritabile, de lipsa căldurii sufletești. Unii sau unele s-au salvat lăsând să înmugurească în ei iubirea față de copii și nepoți și această iubire i-a salvat de la explozia neagră, lăuntrică. Îi văd de la distanță, în cartierul lor, văd în casa sufletului lor. Cine mi-a dat această vedere? **Vedere**, nu închipuire. Și de ce mi-a dat-o? Și când mi-o va lua? Probabil mi-o va lua. Adică eu o voi pierde. Pentru că nu fac ordine și curățenie în casa sufletului meu, ca semințele de zori să se miște, să se înmulțească, să umple casa sufletului meu de sărbătoare. Să răsară lumina pe fața mea. Lumină în suflet, lumină în rațiune, lumină în dorințe, lumină în voință. Invadat de fericire. Din fericirea care doarme în mine, în semințele de zori. Doarme din tată-n fiu. Iar când se mișcă ceva în semințe, lumina palpită prin întunecimile din mine, ca un semnal de lumină vie, inteligentă. Vie și inteligentă. În cele mai de taină și sigure locuri din alcătuirea ființei mele omeniești. Acolo, în interiorul meu, trebuie să ajung și să mă citesc pe mine. Acolo e cartea mea de identitate. Acolo știu cine sunt. Cum pătrund în semințele din zori, o lumină mare mă cuprinde și văd miracolul existenței cerului și pământului, cum l-am mai văzut cândva. Că totul mi-e familiar. Doamne, chiar atât de grav e ceea ce am făcut de m-am pierdut și din mine în mine au mai rămas semințele din zori, din cele dintâi, ca pecete a iubirii și prezenței Tale din mine, eu și cu Tine una fiind, cum tatăl și mama una sunt în pruncii lor? Luminile lumii. Mi-e setede Lumina Lină, vie, inteligentă, blândă, a toate știutoare, nemuritoare. Însămânțată în mine, trăiește sub ruine, fiind liber să îndepărtez ruiunile și să mă reîntâlnesc pe mine însumi în proiectul și mintea Ta, Făcătorule, în căldura și lumina care au născut proiectul. Că avem acces spre Tine. Să comunic. Să Te cunosc. Să Te desfăt cu fericirea mea, Tu inundându-mă cu simfonia de fericiri. Să îndepărtez ruinele din mine, ale nesăbuiței mele din tată-n

fiu și să fiu candelă pentru lumină și lumina să mă penetreze și să fie virtuțile ei în toți atomii, neuronii și subneuronii, în toată alcătuirea mea și trupul să simtă stăpânul și durerile să îi dispară, iar rănile să nu mai fie, toamna biologică să se ducă și ființa tânără să se întoarcă. Nu numai prin naștere de prunci, ci și munții albiți de zăpezi să întinerească. Și oare a atât de importantă haina trupului, degetele acestea și fruntea mea, față de degetele și fruntea soției, ale fratelui și ale surorii, ale cunoscuților și necunoscuților mei! Oare ele sunt mai importante decât eu, candela din mine însumi! De ce atunci sunt chiar așa de legat, până la disperare, de degetele acestea de fruntea aceasta, înfricoându-mă de moarte, de pierderea degetelor, de pierderea frunții! Oare, eu sunt aceste degete, această frunte, acești ochi, acești obraji? Îl privesc pe cel din fața mea. Oare, el este degetele sale, fruntea, ochii, fața sa? Identitatea mea mi-o dau acestea? Ce au ele să mă închin în fața lor? Un desen, la unul mai așa, la unul mai altfel, pe același model al degetelor și al feței omenești. Nu cumva eu, complet, a toate știutor, cu toată trusa existenței mele, sunt înăuntru, în candelă, în lumina ei palpândă de după frunte și în inimă? Nu cumva ea își vede de lucru, proiectând și dirijând mereu reparațiile trupului meu? Nu cumva pe eul însumi îl sesizez câteodată, scăpărare de lumină, în lumina ochilor mei, și pe eul altui om, scăpărare de lumină, în lumina ochilor lui? Nu cumva, îndepărtând ruinele din mine, mă voi întâlni cu eternul fără de moarte? Bine, atunci, trupul? Toți de pe pământ avem un trup, dar spiritul trupurilor este nemuritor. Am uitat cum eram cândva nemuritori. Am uitat. Dar eu nu sunt femur, tendoane, mușchiul inimii, nici chia creierul. Nu. Asta e sigur. Deși femurul, tendoanele, mușchiul inimii, creierul sunt alcătuite de Făcătorul să-mi fie candelă pentru eul meu. Iar eul meu e sub ruinele mileniilor și mileniilor și mileniilor. Și mai ieșind ici-colo la suprafață, s-au pus luminile pe lucru. Și din cauza ruinelor nu vedem, dar cei ce văd, nu mai întârzie cu întrebări, ci lucrează întru salvare. Și ne învață pe cei ce ne manifestăm, ca mine, din ruine, ne învață cu răbdare să ne redescoperim lumina candelii. Știința proiectului și realizarea lui. Refacem, întru creație, calea creației. Pierdem timpul refăcând ceea ce nu era necunoscut luminii din candelă, dar ruinele sunt enorme și refacerea științei creației continuă. Numai că ruinele active, întunecimile, speră să beneficieze de știința aceasta, fără spiritul viu din bobul de lumină de sub ruine. Vor să răpească tehnologia divină a refacerii vieții pe pământ și a pământului, ca mediu pentru viață – magnetism, apă-aer, vegetație, centura din jurul pământului, de protecție a atmosferei. Și uite-așa, radioul, televiziunea, telefonul, întregul sistem de transmisiuni... Telefonul, de îndată, automat, comunică cu omul de pe fața cealaltă a pământului. Abia ai făcut numărul de telefon și la o fracțiune de secundă celălalt poate ridica receptorul și comunicarea are loc. Și toate acestea, în perioada de copilărie a științei. Abia te-ai gândit la cineva și gândul este în centrala gândului acelui om. Și poate fi auzit. Și omul îi poate răspunde. Așa era cândva. Lumina din candelă, lumina ființă. Acum în ființă sunt întunecimile, aglomerate, umbre grele. Altul ne vrea tendoanele, fruntea, fața, ochii. După numărul acelora care își au bobita de lumină în adâncurile geologice ale ruinelor s-ar părea că reușește. După cei mai puțini, ostașii arheologi ai salvării, se crede dimpotrivă. Și, în această bătălie se desfășoară istoria, cu surpăturile, tragediile și cronicile ei. Istoria. Care istorie? Cine se va lăuda cândva? Glasurile ruinelor sau glasurile luminii din candelă?

Războiul continuă pe toate segmentele câmpului de luptă, într-o teribilă învălmășală. Mânjiți de întunecimi și de păcate, târâți și obișnuiți cu ele și totuși, bărbați și femei, ostași vrednici întru adevăr și dreptate. Știm întotdeauna ce este adevărul, ce este dreptatea, ce e bine, ce e rău.

– Știi, scriitorule, știi, se auzi Decebal din ruine. Știi ce înseamnă să știi, dar nu acționezi. Iar dacă acționezi...

– Iar dacă acționez, o pot păți, ca tine. Mai bine ți-ai luat viața.

– Decât să mi-o ia romanii, așa cum știau ei să ți-o ia, amplificându-ți suferința, prin fărâcă și fărâcă de timp, până la apogeul suferinței și umilinței biologice și abia după aceea, dezbrăcat de orice tărie, te dădeau morții. Eu nu mi-am luat viața. Nu le-am dat-o lor. Am păstrat-o aici, întru aici, întru neam și pentru neam. Nu sunt un sinucigaș. Sunt un dac. Și interzic oricărui dac să se sinucidă. Sinuciderea este un act criminal. Pe timp de pace. Pe timp de război crima defilează, își răsfiră faldurile peste lume. Ucigașii intraseră în țară. Nedemn aș fi fost de a le fi dat șansa de a pune mâna pe țară. Ea este lumina din tine și din cei ce încă nu s-au născut, iar eu sunt acolo, în lumina de pe un picior de plai, pe-o gură de rai, de sub ruinele multor ruinați pe dinlăuntrul lor și lumina de sub tâmpla decizională a celor mai tari decât stihiiile, lumina decizională a sanctuarelor, a sanctuarelor vii ale Daciei.

– Sunt și astfel de oameni.

– Sunt. Și tu, scriitorule, poți să fii. Dacă nu jinduiști după tine, ci după noi toți. Dacă nu jinduiști după câteva zile, după câțiva ani, ci dacă jinduiști după eternitate. Atunci nu îți pasă de cum te judecă lumea. Te simți neputincios, marginalizat, fără bani și chiar fără cărți publicate? Nu ți-e de ajuns că ești cu noi, cu noi toți? Ai vrea să fii doar cu câțiva? Te roade viermele mândriei? Ai nevoie de osanale și aplauze? Nu. Foarte bine. De ajuns ne este să fim cu toți, întru toți. Fii regele slujitor. Aici este Iisus Hristos. Și azi, strivitul de toate păcatele lumii, dar, așa, smerit și uitat servitor, tot spală zoaiele din oameni. Un fel de om de serviciu la W. C. Și lucrează. Și de aici, ca și de dincolo, mulți îl huiduiesc, mulți râd în hohite de el, dar, de neclintit, sluga își vede de lucru ca slugă. Hai și tu, fii slugă. Hai și tu, fii slugă. Hai și tu, fii slugă. De fapt noi, toți, avem datorii față de neam. Trebuie să ni le plătim ca servitori, ca lucrători la muncă grea, pentru mulți dezonorantă. Pentru mine nu există muncă dezonorantă. Nici pentru cerul întrupat. Și cerul acționează ca om și ca suflet de om. E un mare tâlc aici. Sufletul tău de dac are în el acest adânc tâlc. Lasă deșarta demnitate și nu mai cere nimic, ci oferă tot. Atunci, eliberat, ți-ai câștigat adevărata libertate. Tu vezi cum fiii neamului sunt capturați de forțele întunecimilor, de forțele potrivnice. Au mâna lungă, nevăzută. Prin gândurile dacilor capturați. Soțiile își strivesc soții, prin nemărginita brutalitate, care le închircesc și minima dreaptă rațiune. Bărbații își netezesc sub tălpile abuzului de forță neagră, își netezesc sub picioare destine de soții minunate. Când familia merge bine, această cetate de rezistență, de refugiu, de refacere, de forță, atunci sensul de evoluție al neamului îl simt toți și merg spre soarele nevăzut, spre limanul eternizării neamurilor. Cine are urechi de auzit, să audă. Nu l-ai auzit pe cel om în vârstă, pompând, prin micul ecran, un mesaj spre băieți și fete și spre tinerele femei, să răspundă poftelor neraționale, fără să se cenzureze, când și cu cine. Fecioara să nu

mai fie fecioară și familia să nu mai fie familie. A fost un atac de înmulțire a ruinelor. Individul nu era dintre ai noștri. Viitură. Și uite așa devenim sclavi buni de lucru, chiar performanți din punct de vedere științific, dar prinși în plasa instinctelor incintante, încât nu sesizăm penetrarea ocupanților întru noi, pe dinlăuntru. Nu ne mai merge mintea. Refuzul gândirii. Războiul văzut s-a restrâns, iar cel nevăzut s-a dilatat. Dar existăm destui care nu am vrut nimic pentru câteva zile sau câțiva ani, unii doar pentru câteva ore. N-am vrut. Dar vrem altceva, cu arzătoare dorință, drept pentru care trăim saub ruine, în pivnițe umede și amărâte și tot lucrăm, un an, o viață, fiind tați, fiind mame, fiind fiice, fiind nepoți, fiind nepoate și strănepoți. Și știm că suntem, în pruncii care vin pe lume, înlăuntru lor, luminițe, flăcări, foc ce arde pe potrivnici și-i mătură din casele sufletești ale neamului dacic. Ești la un pas, scriitorule, de a simți pe mijloc șerparul dacic, de a avea brâul încins, brâul staturii tale lăuntrice, cu brâul peste statura ta fizică. Ai îndrăzneala să fii ceea ce ești, dac! Eliberează-te. Și fi-vom toți eliberați întru tine. Și prin alții. Să se facă lumină. Să ne vedem. Să ne știm. Să ne iubim. Să ne cucerim zidurile lăuntrice. Cele exterioare, din piatră, din material temeinic, supersofisticat, va fi ceva ușor de înfăptuit. La prora ființei tale omenști să fii tu! Câți știu că la volanul ființei lor nu sunt ei? Nu îți mai jigni frații întru neam. Nu-i mai judeca. Proști?! Nu. Rațiuni defectate de forțe externe, pe filieră internă-externă, de păcate, de întunecimi. Sunt captivi. Nu ei gândesc din ei, ci alții, din simțurile lor. Observă situația fratelui. Nu-l lovi și tu. Sufletul lui este firav, nehrănit de credință și rugăciuni. Rațiunea sa este defectă. Ratează când te aștepti mai puțin. Zidurile lui lăuntrice sunt prada invadatorilor, intereselor străine.

– Și atunci ce să fac? tresări scriitorul. Ce să fac?

– Să scrii. Să scrii proză, să scrii versuri. Felii de lumină pentru însănătoșirea sufletului dacic. Toți suntem daci, chiar dacă ne zicem români.

– Toți?

– **Toți.** Doar că unii sunt încălecați lăuntric de romani, dar tot daci sunt. Îi vom elibera pe toți. Niciodată nu vom accepta ca un cuceritor să se instaleze pe marea vieții în corăbiile noastre. Îi vom arunca peste bord. Indiferent cine sunt. Dacă au intrat cu sabia în țară și au scaldat-o în sângele nostru, nu le voi înălța laude pentru nimic în lume. Noi nu suntem învinși.

– **Cum, dacii n- au fost învinși, de către romani?!**

– **Nu! Învinși sunt cei care-ncetează lupta !** Noi, nici după două mii de ani, nu am încetat-o. Cu adevărat, ne vom lupta până la victoria finală. Nu vom cânta osanale învingătorilor, invadatorilor, imperialilor. De aceea se tem de noi, tipii ăștia, viitura, imperialii cu finanțele. Cum se vorbește de daci, cum reînviem! Și ăștia urlă de mama focului că noi, dacii, reprezentăm un mare pericol. De ce se simt ei amenințați ? Ei știu că noi, azi, deși pe planul vieții văzute suntem sub nivelul de plutire, în spirit suntem în prim-plan, de piept cu dușmanii. Noi nu ne-am pierdut identitatea. Acasă la noi nu suntem slugi. Nu ne facem că nu vedem că suntem slugi. Nu suntem săraci, oricâte ne-ar lipsi, pentru că nu suntem lipsiți de noi înșine și de țară. Numai cei ce o dau pe mâini străine sunt slugi. Noi nu știm pierde, pentru că nu oferim nimic din ceea ce este al celor încă nu s-au născut. Și nu ne-am plâns și nu ne

plângem la greu. Noi știm că eternitatea există. Și atunci, preferăm să fim eterni, decât urme umile ce dispar.

– Decebal, să mizăm în continuare pe Zalmoxe?

– Zi-i, scriitorule. Vrei să spui că ascultând de Zalmoxe, am fost învinși? NU, nu am fost învinși. Da, am ascultat și ascultăm, de aceea suntem mereu la datorie. Noi nu ne abandonăm **Vechiul Nostru Testament Zalmoxian**. Îl găsiți în vechile citate din istorii, în poveștile noastre, în morala tezurizată în poeziile noastre naționale, se regăsește în bună parte în **Noul Testament** al lui Hristos, în creațiile marilor spirite ale neamului și în întregime în adâncimile din pieptul fiecărui fiu al neamului nostru. Și pe pământ, în câteva locuri de taină. Suntem mereu la datorie, bătându-ne pentru noi, dacii. **Fără credința în Zalmoxe, azi am fi fost dispăruți.** Am fi fost suflete veștede. Date la fund. Am fi rămas în memoria uitată a neamului nostru. **Nu am fi avut nemurirea.**

– Aveți nemurirea!

– De bună seamă. Și tu, scriitorule, o poți avea. Îți este frică de moarte? O poți pierde. Nu îți este frică de moarte? O poți avea. Iată, noi, romanilor, le-am răs în față. Și morții. Romanii, până la căderea Sarmizegetusei, mai tari, cu spada, decât noi și încă vreo zece ani după. Apoi a fost limpede că nu vor avea încotro, decât să se retragă pe malul de miazăzi al Dunării, în Daciile dintre Dunăre și Munții Haemus. Nu am zis să se retragă din Dacia, pentru că și Dunărea și Tisa și Nistrul sunt din Dacia Eternă. Dar asta se va adevăra din nou în istorie peste un timp. Și el nu mai e îndepărtat. Războiul cu romanii continuă. Dacă războiul cu romanii continuă, înseamnă că alte viituri, care s-au implantat chiar în cenrul geografic al României, nu au nici o șansă. Au o țară a lor, Ungaria. Avem o țară a noastră, România. Alții s-au implantat în Basarabia, nordul Bucovinei, Ținutul Herța, în Insula Șerpilor. Nu au nici o șansă. Au țările lor, Ucraina și Rusia. Avem țara noastră, România. Alții s-au implantat în Cadrilater. Nu au nici o șansă. Au țara lor, Bulgaria. Avem țara noastră, România. Și o bună parte din Banat, Banatul azi numit sârbesc, a fost anexat după primul război mondial, prin impunerea tratatelor de pace, doar pentru simplul fapt că sârbii au cerut acest pământ ca zonă de siguranță pentru Belgrad, oraș pe malul Dunării, capitala lor. Așa s-a ajuns ca Serbia și România să se învecineze pe Dunăre, ci între Serbia și România să fie Dunărea și Banatul românesc, nu sârbesc. Că în spatele anexării Banatului și Cadrilaterului a stat imperiul rusesc, respectiv imperiul sovietic, Moscova dorind, prin repetatele anexări ale Basarabiei să reducă spațiul geografic între imperiul rusesc și slavii balcanici – bulgarii și sârbii – pentru a-și asigura controlul militar asupra Mării Adriatice și a Mării Mediterane, este un fapt bine cunoscut de diplomația internațională. România se află între Bulgaria, Serbia și imperiul rusesc, azi rusesc și ucrainean. Iată adevărul etern, limpede, chiar în fața bunului Dumnezeu. **Punctum.**

– E limpede. Sunt gata să mizez toată viața mea pe Zalmoxe.

– Da. Ești dac. Te-am eliberat lăuntric. Iar tu, oștean al Mândrei Dacii, îi vei elibera pe alții. Faci parte din neînvingătoarea oștire a Daciei. Pe noi moartea nu ne-a scos și nu ne poate scoate din istorie, din prezentul etern al neamului nostru. Dar îți cerem cu strășnicie să te sprijini pe Hristos și Maica Domnului!

– Ce-ai spus?

– Exact ceea ce ai auzit. Păgânule! Noi nu am fost păgâni nici înainte de Hristos și nu suntem nici azi. Pe cine mai știi tu că nu i-a fost frică de moarte, în afară de Zalmoxe și Hristos. Poate pe Orfeu, dar și el a fost ca și noi, trac. Fii deplin al lui Hristos și atunci vei înțelege de ce i-am primit pe toți creștinii prizoniți de romani. Pe cei ce n-au scăpat cu fuga, la noi, i-au prins și i-au asasinat în chip sălbatic, sau i-au dat de vii ca hrană fiarelor sălbatice. Sute de mii de martiri. Iată adevărata față a civilizației romane.

– Nu înțeleg!

– Pentru Dumnezeu, cum nu înțelegi! Moartea, pentru Hristos, nu există. Noi dacii, în fața primejdiei de moarte, nu cunoaștem frica. Uluiți, pe romani i-au trecut sudorile reci.

– Tot nu înțeleg.

– Te-am prins, Moș Ion Roată. Îmi placii. Da, așa este. Noi l-am primit pe Hristos în sanctuarele noastre, întru limba noastră, dintru eternitate în eternitate. Au venit apoi imperialii greci și revărsații migratori slavi, peste Europa. Și grecii și slavii au intrat împreună în Dacia și ne-au alungat Liturghia noastră din sanctuare, înlocuind-o cu cea greacă, tradusă în limba slavonă. Iar voi, din prim-plan, de pe scena istoriei, mai sunteți sclavii sârbo-bulgaro-ruso-ucrainienilor, prin cătușele vocabularului liturgic, pe care nici nu-l înțelegeți, cătușe de care nici astăzi nu ați scăpat. Spune-mi ce e aceea **odovanie!**

– Nu știu.

– Dar dormi. Deși cuvântul e tipărit în cărțile de rugăciuni, în cărțile liturgice, în calendare, deși-l vezi, nu înțelegi, pentru că mintea ta e încătușată.

– Ce e de făcut!

– Înapoi la Liturghia noastră, în limba noastră, iată, acesta este obiectivul dumitale militar, scriitorule, ca ostaș în marea oștire a Mândrei Dacii.

– Și cu ortodoxia ce facem!

– Trezește-te creștinule! Nu limba în care e Sfânta Liturghie dă ortodoxismul sau catolicismul celor două mari confesiuni religioase de azi. O limbă nu este nici ortodoxă, nici catolică. Este firesc să revenim la Liturghia în limba noastră literară din mileniul întâi și chiar din primele secole ale celui de al doilea mileniu, limba latină scrisă. Și vom continua să avem Sfânta Liturghie și în limba noastră literară de azi, care este aceeași limbă latină, în procesul ei de evoluție, până acum, în mileniului al treilea. Cât privește dogma Sfintei Treimi, rămânem ceea ce am fost și suntem, ortodocși, adică drept credincioși. Prin Liturghia noastră vom scăpa de cătușele limbii româno-slave, din Sfânta Liturghie de azi. Și limba noastră, în uz, va rămâne îmbogățită cu unele slavisme, dar nu întemnițată, în timp ce slavismele sunt pompate, obligatoriu, prin biserică, în întreaga cultura română, cu toate consecințele dureroase, pe care văd că generațiile de azi nu le simt, așa de mult sunt adâncite în somn.

Deșteaptă-te române din somnul cel de moarte!

Renașterea ! Reînvierea ! Reînvigorarea neamului nostru !

Și ieri ! Și azi ! Și mâine !

Coperta a IV-a

- Cum, dacii nu au fost învinși de către romani?!

-Nu ! Învinși sunt cei care-ncetează lupta!

Noi, nici după două mii de ani, nu am încetat-o. Cu adevărat ne vom lupta până la victoria finală. Nu vom cânta osanale învingătorilor, invadatorilor, imperialilor. De aceea se tem de noi, tipii ăștia, viitura, imperialii cu finanțele. Cum se vorbește de daci, cum reînviem ! Și ăștia ulră de mama focului că noi, dacii, reprezentăm un mare pericol. De ce se simt ei amnițați ? Ei știu că noi, deși pe planul vieții văzute suntem sub nivelul de plutire, în spirit suntem în prim plan, de piept cu dușmanii. Noi nu ne-am pierdut identitatea. Acasă la noi nu suntem slugi. Nu ne facem că nu vedem că suntem slugi. Nu suntem săraci, ori câte ne-ar lipsi, pentru că nu suntem lipsiți de noi înșine și de țară. Numai cei ce o dau pe mâini străine sunt slugi Noi nu știm pierde, pentru că nu oferim nimic din ceea ce este al celor ce încă nu s-au născut. Și nu ne-am plâns și nu ne plângem la greu. Noi știm că eternitatea există. Și atunci, preferăm să fim eterni, decât urme umile ce dispar.

Notă Cartea a apărut în 1996. Nota este din 2005. Autorul și-a publicat, până acum : Deceneu (piesă de teatru), Decebal sau Dacia eternă, La apus de soare (roman-rezistența românească de după 1950), Societatea Culturală București-Chișinău (Reîntregirea României-mărturisiri, documente), Valea Hășdății (un roman al Unirii de la 1 Decembrie 1918). Nepublicate : Cum e Doamne pe Cruce ? (un roman al deportaților români din Siberia), Coșmarul (roman), Tincuța (roman), O troiă de la margine de sat (un roman cu acțiunea în actualitate), Oglinda Cerului (mănăstirea din noi, drum spre construirea celei văzute). Cărțile nu au fost vândute, ci dăruite, majoritatea în Basarabia și nordul Bucovinei.